

REALITATEA

ilustrată

Yachting

(NILS ASTHER, marele artist american, la cârma iachtului său).

(Foto „M. G. M.”)

PREȚUL 8 LEI

flagrant delict

STRANS lipit de zid, omul cu masca se furișă tiptil în preajma casei; totuș trecu dincolo de ușa de intrare. Era o noapte fără lună, întunecoasă și neagră ca smoala. Omul își alesese bine ceasul.

În apropierea porții principale, el găsi ceea ce căuta: o fereastră, care i se părea bună pentru a fi escaladată. Grăbit se puse pe lucru și-și înfăptui planul pregătit. Se strecură liniștit în cameră, rămase, apoi, pe loc nemișcat și trase cu urechea.

Nu se auzia nici un sgomot.

Omul cu masca surise în întuneric. Scoase din buzunar o lampă electrică mică dar puternică, se întoarse și proiectă o rază de lumină în jur. Se găsia într'un biou. Unul

din cele patru colțuri ale odăii era ocupat de o casă de bani, de mărime neobișnuită. Omul râsuflă mulțumit, se găsia chiar în încăperea care ascundea obiectul vizitei lui nocturne.

Până aci, totul mersese de minune; norocul îl ajutase în plin. Din toate ferestrele casei, nimerise tocmai la aceea de care avea nevoie, la fereastra camerei în care voia să pătrundă.

Nu pierdu vremea și se puse harnic pe lucru. Scoase din buzunar diferite scule pe care le aseză alături de dânsul pe podea. Apoi întreprinse o cercetare atentă a casei de fer, care ținu câteva timp. Nu trecură însă nici cinci minute și poseda de-acum toate informațiile necesare.

Acum trecu la fapte. După alte zece minute broasca cedase și ușa casei se deschidea prin apăsarea degetelor lui.

Interiorul se compunea din două rafturi, unul sus și altul jos, despărțite între ele printr-o placă de oțel. În raftul de sus, se

găseau mai multe pachete rânduite ordonat și legate cu sfoară, precum și câteva registre.

În raftul de jos, se afla pe o bucată de catifea o grămadă respectabilă de pietre prețioase. Se găseau printre ele safire și smaragde, diamante și rubine, care reflectau în culori variate și cu mii de raze, lumina bateriei de buzunar. Timp de câte-va secunde, omul cu mască rămase nemișcat, cufundat în vraja priveliștei ce i se oferia.

Deodată, în spatele lui se învârti întrerupătorul electric, lustrul din mijlocul odăii se ilumina și un glas rosti:

— „Vă rog, aveți bunătatea să ridicați mâinile și să rămâneți în această poziție până vă voi permite s'o schimbați! Cea mai mică încercare de a vă opune ordinului meu ar putea avea urmări regretabile pentru dumneavoastră”. Un râs aspru urmă acestor vorbe. Omul cu masca sări ca o pisică și se întoarse; ridică apoi mâinile fără nici o vorbă. Omul din fața lui, desigur stăpânul casei, ținea un revolver în mână dreaptă și era îmbrăcat într-o pijama în culori vii, peste care atârna un halat de noapte, aruncat vizibil în grabă. Era un bărbat impozant, de o vârstă mijlocie, cu o figură roșie și rotundă. Părul cărunt îi era ciuflit.

— „Drept că făcea impresia de a fi oarecum consternat, totuș mâna, care ținea revolverul, nu tremura.

— „E de prisos să vă mai întreb ce căutați aci?!” întrebă el, glumind.

— „Absolut de prisos” răspunse omul cu masca. „Și un copilăș ar cunoaște răspunsul”.

Dar celălalt adăugă, cu o mutră serioasă: — „Vorba este, ce fac eu acum cu dumneata?”

— „Am impresia”, răspunse oaspele nepoftit, „că nu există decât două posibilități într-o asemenea situație: sau mă predați poliției, sau îmi dați drumul.

— „Imi permiteți să vă propun a doua alternativă?”

— „Ce-ar putea să mă hotărască la aceasta?”

— „Virtutea sublimă a iubirii aproapelui. Trebuie să vă gândiți că nu v'am luat nimic”.

— „Pentru că am venit la timp”.

— „Tocmai la timp. Totuș, aceasta nu schimbă cu nimic starea de fapt. Eu nu mi-am însușit nimic și dacă totuș m'ați preda poliției, atunci v'ați satisface desigur un sentiment păgân de răzbunare, dar ați pierde o ocaziune rară de a manifesta o iubire creștinească a aproapelui”.

Celălalt răsă:

— „Ai sânge rece, trebuie s'o recunosc”.

— „O, nu” zise omul cu mască, „acesta îmi lipsește din nefericire. Poziția brațelor mele este atât de obositoare, încât m'au trecut nădușelile. Imi permiteți să vă întreb, dacă sunteți dispus...”

— „Da, răspunse celălalt. Dar să nu încerci să-mi joci o festă. La prima încercare te împușc”.

Se duse la biou și se așeză pe un fotoliu.

Apoi făcu semn omului cu mască să ia loc la masă în fața lui.

— „Cum te numești” îl întrebă.

— „Williams; și Dumneavoastră?”

— „Ești nerușinat!”

— „Dece țiineți să aveți un privilegiu asupra mea? Nu e elegant deloc!”

— „Ei bine, dacă vrei să știi, spun: mă numesc Henry Burton”.

Urmă o pauză. Burton părea nehotărât asupra celor ce trebuia să facă.

— „Despre mine nu trebuie să vă grăbiți”, zise deodată Williams, în timp ce-și scoase masca, lăsând să apară o figură prietenoasă, surâzătoare și tânără. „Avem timp berechet, înaintea noastră, afară doar dacă nu doriți să vă culcați din nou. În ce mă privește, veți înțelege ușor, că aș dori mult să știu dacă voi petrece restul nopții în patul meu, sau într-o celulă de închisoare. Deaceia v'as

ruga să chibzuiți cât mai mult dar să-mi comunicați apoi hotărîrea dumneavoastră definitivă, imediat ce-o veți fi luat”.

— „Ține-ți gura și vorbește numai când te'ntreb!” isbucni Burton. „Lămurește-mă pentru ce te-ai decis să operezi la mine o spargere?”

— „Ah! e o istorie tristă!” suspină tânărul. „Dar e prea lungă ca să vi-o pot povesti acum. Și apoi, n'are nici cea mai mică legătură cu persoana dumneavoastră”.

— „Nu prea ai o mutră de spărgător. Arăți ca și cum ai fi urmat la universitatea din Oxford”. La aceasta, Burton nu primi nici un răspuns.

— „N'ai oare nici o considerație pentru avutul altuia?” întrebă Burton, pornindu-se tot mai mult cu vorba. „Nu-ți dai seama ce nelegiuire săvârșești însușindu-ți bunurile altor oameni? Aceste giuvaeruri îmi aparțin și n'ai nici un drept la ele. Știi ce ești? Ești

o amenințare a ordinii publice, tinere!”.

— „Eu iau numai dela acei, cari au un prisos”, răspunse celălalt încet.

— „Oare aceasta micșorează nelegiuirea dumitale?”, isbucni indignat Burton. „Faptul că cineva suportă mai ușor pierderea unui obiect de preț, dă dreptul primului venit să și-l însușiască?”.

Zdrobit, Williams cedă:

— „Recunosc că niciodată n’am privit lucrurile din acest punct de vedere”.

Burton tăcu și fixă cu privirea pe vizitatorul său.

Apoi păru că a luat deodată o hotărîre.

— „Ascultă-mă”, zise el. „Îți dau drumul,

cu o singură condiție, dar numai cu această condiție: jură-mi că începând de azi timp de trei luni nu vei atinge legile în nici un fel. Vrei să-mi juri aceasta?”.

— „Timp de trei luni?”

— „Da”.

— „De ce?”

— „Pentru că”, zise Burton gânditor, „pentru că sper că după acest timp, viața corectă pe care o vei duce te va convinge că ajungi mai departe și mai bine cu cinstea. Așa este, trebuie s’o știi. Uite-te de exemplu, la mine. Ani de zile am fost un mic conșopist într’un biurou. Lucram cu râvnă din zorii zilei până seara târziu. Înainte de toate însă, eram încurcat tocmai cu chestiile bănești. Care a fost urmarea? Am dobândit încrederea șefului, am devenit cu timpul director și în sfârșit președintele întreprinderii”.

— „Sfinte Dumnezeule!”

— „Ce vrei să spui?”.

— „Ah scuzăți”, bolborosi Williams, „eu... numai... eu voiam numai să spun că n’aș fi crezut niciodată posibil ca cineva să se poată ridica atât de sus de la un simplu copist. Dar de sigur, a mers foarte încet?”.

— „Da, încet; dar sigur, și aceasta e principalul. Nimic nu putea opri ridicarea mea. Pot și eu pricepe dorința de îmbogățire prin mijloace necinstite. Dar, crede-mă; este o cale urâtă și cu totul condamnată”.

Urmă din nou o pauză.

Apoi Williams spuse deodată:

— „Am să vă dau jurământul pe care mi-l cereți. Sunteți un om bun, domnule Burton”.

— „A! prostii!” Burton își luă o poză marțială:

— „Mă bucur, mă bucur, din toată inima, tinere, că te văd mai cu judecată. Și acum: Noapte bună și mult noroc!”.

Îi întinse mâna. Williams se ridică și o strânse. Burton îi surise încurajator. Se simțea ca un preot, care reușise să convertiască un necredincios. Conduse pe tânăr până la poarta casei și-i dădu drumul. Apoi se întoarse în camera sa de lucru și se îndreptă spre casa de fer, în care închise pietrele prețioase. După aceasta îl cuprinsese un râs aproape histeric, care-l sgudui timp de cinci minute, apoi se viri mulțumit în pat și adormi.

Pe de altă parte, Williams, ajuns în stradă, isbucni și el într’un hohot de râs.

— „Ah, Doamne, Doamne!” zise el între două acese de râs. „Ce mai strășnică fantezie are flăcăul ăsta bătrân! Cât pe ce să mă trădez, când a venit cu povestea lui de copist-director-președinte. Ha, ha, ha! Ce glumă nostimă!”.

Cu pași mari se îndreptă apoi în grabă către cea mai apropiată secție polițienească, în care pătrunse imediat.

Funcționarul de serviciu se ridică să-l salute.

— „Bună seara, Sergeant. Unde este Inspectorul Higgins?”.

— „Aci alături, Domnule Inspector”.

Detectivul inspector Johnson, Alias Williams, intră în camera vecină și trezi pe colegul său, care ațipise înaintea focului.

— „Totul, fără nici o excepție, se află în caseta lui” exclamă el.

— „Ai văzut-o chiar dumneata?”

— „Desigur. Toată colecția Sanders”.

— „Și nu ți s’a întâmplat nimic, absolut nimic?”

Johnson râse.

— „Ba mi s’au întâmplat o mulțime de lucruri! Burton m’a surprins și mi-a jucat o delicioasă scenă în duo, compusă special pentru mine. De predat, nu mă putea preda, căci eu aș fi destăinuit ceea ce am găsit în casa de fer și astfel s’ar fi trădat și el ca tănuitor. Deaceea, mi-a ținut o morală pe tema „cinstei care duce cel mai departe” și mi-a dat, la urmă, drumul, după ce am trebuit să-i jur că am să rămân cinstit timp de trei luni”.

Cei doi inspectori se prăpădiau de râs. Apoi Higgins se ridică și căscă tare.

— „Sunt bucuros”, zise el, „numai pentru că te văd din nou aici. Acum mă pot duce să dorm liniștit. Trebuie să-ți spun că eram

foarte îngrijat de lipsa dumitale îndelungată, mi-am închipuit tot felul de lucruri ce ți s’ar fi putut întâmpla. Acum putem pe baza ordinului de cercetare la domiciliu, să-i vorbim și să-l luăm de scurt. Imi pare rău, camarade, că a trebuit să treci printr’o oră atât de agitată. Dar fără a avea siguranța absolută ne-ar fi fost imposibil să procedăm împotriva unei persoane atât de considerate și influente. Desigur că se va stârni o mare valvă când se va afla că d-l Burton de la „Burton Court” este un tănuitor! Ce lovitură!”

— „Asta cred și eu!” strigă Johnson. „Dacă ar afla vre-un gazetar de întâmplarea mea, ar avea cel mai ideal material pentru articolul „Lupul moralist”. Și tot râzând, Johnson se îndreptă spre casă. Râdea desbrăcându-se și dormind, zâmbia ca omul care visează lucruri frumoase...

Ondulațiuni permanente

12 ani de experiență
fac renumele

Casei „DORTHEIMER”

CALEA VICTORIEI, 50

TELEFON 27/35

Concursul nostru de epigrame

N CONFORMITATE cu cele anunțate anterior, publicăm mai jos o selecțiune din epigramele primite, pe care comisiunea specială, le-a găsit demne de a fi supuse votului cititorilor pentru premiare.

Cititorii cari doresc să ia parte la vot, sunt rugați a detașa cuponul pe care-l publicăm în josul paginii, indicând după părerea lor, cea mai bună epigramă, menționându-le cu numărul de ordine care li s'a dat.

Răspunsurile se primesc până la 15 August, când va avea loc acordarea premiilor.

Unui cârciumar

Il imiți superb pe preot,
Și probez de nu mă crezi:
„Orice vinzi, vinuri sau țuică,
Tu pe toate le botezi”.

Emilian Manolescu
Com. Frasin-Dâmbovița

Celor cari au făcut crematoriul

Cu crematoriul vostru nu mămpac,
Deci la ideea-aceasta nu iau parte;
O viață 'ntreagă m'am tot ars trăind
Și nu vreau să mă ard și după moarte.

Emilian Marinescu,
Gara Balaci, Jud. Teleorman.

Cu prilejul concursului de epigrame instituit de revistă

Directore, mă iartă, ai o vină
Că'n epoca de „mari economii”,
Indemnii pe scriitorii de duzină,
Să strice-atâta maldăr de hârtii!...

Rotval.

Domnului Nicolae Iorga

(Om politic, autor dramatic,
profesor, etc.)

Nedumerit stă Domnul Iorga,
La crucea căilor de glorie;
La teatru Camera-l trimite
Și la politică, actorii.

Radu Socol
Chișinău

Unui medicinist și teolog

Când operezi cu greșuri și vieții i-ai rupt firul,
Nu cred să stai prea mult timp în vre-o nedumirire,
Arunci de zor halatul, iei iute patrafirul
Și cânti pe nas cu jale, „Vecinica pomenire!”

Gheorghe Lambescu
Câmpulung-Muscel

Unui hoț

Hoțului nici nu îi pasă,
De căldura ce apasă,
Toată lumea stă sub soare,
Numai el e la răcoare.

Nathan Engelberg Bacău

Unei bănci.

Locaș măreț, frumos, plăcut,
Ești când dai bani cu împrumut;
Locaș de groază, penitență
Când polița e la scadență.

C. Modestu

Profesorului I. Peretz

(Autorul piesei „Puiu de cuc” jucată
la Teatrul Național din Chișinău)

„Puiu de cuc” i-ai spus tu bine,
L-am văzut și nu mă mir;
Era doar făcut de tine
Și sta'n cuibul lui Shakespeare.

Radu Socol
Chișinău

Lui Tase, a cărui soție e prea luxoasă

Dece te plângi, dragă amice?
Nevestei tale prea frumoase,
Îi plăci prea mult și n'ai ce zice;
Mereu te cheamă blând: „mă-Tase”.

Unuia care s'a sinucis la examen

Te-ai sinucis la un examen
Vai, muritorule! — pricepe,
Că dincolo de viața asta,
Un alt „examen” va începe!

George Caiserliu
Bacău

Unor artiste

Astăzi artele frumoase,
Stau sub scutul damelor;
Însă mai ales... pictura,
Zilnic e pe... fața lor.

Ludovic Crișan
Aiud — Jud. Alba

Unui adept a lui Schopenhauer

Ca Schopenhauer zici și tu:
„Femea-i plină de defecte!”
O altă mutră de-ai avea,
Pe toate, le-ai găsi perfecte.

Aneta Marinovic
Buzău

Amicului devenit faimos prin re- numele copilei sale talentate.

Tu tată-i ești incontestabil,
Iar ea-i copilul minunat.
Orgoliu-ți însă-i discutabil,
Căci ea pe tine... te-a creiat.

George Voevidca
Profesor—Bucovina

Unei prietene mici, tot ca și mine

Mignonă ești, o pitulice,
Un cot ți-ajunge să te'mbraci,
Deci unde 'ncap atâtea grații?
Și mai ales atâția draci!

Serada Mihail Sorbu
Lugoj

Cupon de vot

Subsemnatul

din

Str.

No.

Voterez drept cea mai bună epigramă, cea indicată la
No.

COSTUMELE
DE BĂIE

Monica

permit razelor ultra-
violete o penetrație cât
mai intensă fiind, totuși
decente.

O calitate deosebită
e libertatea în miș-
cări, costumul fiind
special croit și țesut
pentru Doamne,
Domnișoare, Domni
și copii

LA MAGAZINELE
SOLAVICI
LIPSCANI 37

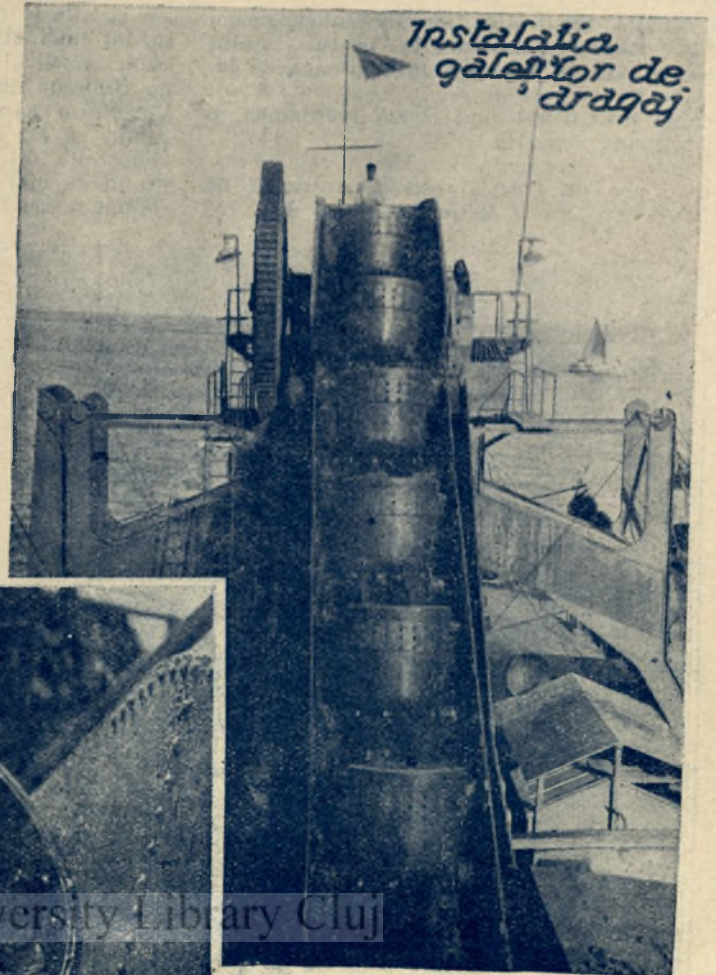

Bara de la Sulina

Lucrările
de
dragaj

Draga
în repaos

Instalația
găleilor de
dragaj

Găleata plină
în ascensiune

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Măsurarea
adâncimii
apei

Nămolul este vărsat într'un șlep

Diamantul miss-ei Baker

O întâmplare între Rio-de-Janeiro și Monte-video

COLIPA, când Miss Dorothy Baker, apărură pentru prima oară la brațul tatălui ei, în sala de mâncare strălucitoare de lumină a vaporului „Violet Gibson“, a fost chiar pentru cel mai blazat gentleman, o adevărată senzație.

Și asta înseamnă ceva pe un vapor de lux, care are pe bord o colecție întreagă de femei prețioase și de mari bogătași din City.

Miss Dorothy era o tânără fată drăguță, sveltă, care, cu toată bogăția tatălui ei, era ciudat de modest îmbrăcată, dar care nici nu avea nevoie de prea multe sacrificii, pentru a scoate în evidență farmecul celor optsprezece ani ai săi. Titus Baker, magnatul uleiurilor, avea chipul unui bulldog bine dispus și punga unui Rockefeller. Și cu aceste cuvinte am spus totul.

Abia acum vine, însă, partea importantă. Pentru prima oară, miss Baker, purta azi „steaua polară“, diamantul acela, pe care tatăl ei îl cumpărase nu de mult, pentru impresionanta sumă de două milioane dolari. Se șoptea că aparținuse tezaurului coroanei țariste.

Pe când pășiau amândoi prin nouri invidiei și admirației celorlalți pasageri, spre masa prezidată de bunul și bătrânul nostru căpitan Webster, avusei prilejul să privesc mai de aproape „steaua polară“.

Era o piatră destul de mare cam cât o cireasă, foarte scânteietoare, prinsă de jur împrejur într-o coroană de safire de un albastru foarte dulce și atârând pe un lănișor subțire, de platină. La drept vorbind, mă cam irita focul brutal al acestui diamant, care împroșca gâtul prețios al d-soarei Baker cu adevărate fulgere.

— „O modestă ocazie, nu?“ îmi șopti ironic profesorul Henderson, între două linguri de supă.

Deoarece, ordinea în care stăteam la masă, nu e de puțină importanță, pentru cele ce vor urma, voi adăuga că miss Ba-

ker se afla între căpitan și un domn Espaso, iar tatăl ei între mine, care eram pe atunci medicul vaporului Violet Gibson și un profesor de geologie, anume Henderson. Senor Espaso, un bogat argentinian, salută pe cei doi Baker, ca pe niște vechi cunoștințe, își scuză soția care din cauza răului de mare rămăsese în cabină, iar în timpul mesei făcu o descriere a nebănuitei bogății de lemne ce se află în regiunea La Plata. Căpătai impresia, că s'ar afla în negocieri cu Baker, pentru vinderea pământurilor sale.

Eram tocmai la felul al treilea de mâncare, când căpitanul Webster, ordonă unui steward să închidă ușile sălii, de oarece se făcuse

se făcuse noapte. Toate sgomotele, chiar cele muzicale se irosiră în această neașteptată întunecime. Toată lumea era uimită, penibil impresionată. La masa noastră sună sgomotul unui pahar vărsat. Miss Dorothy scoase un țipăt mic și ascuțit: „Rchia mea!“

Argentinianul își scuză în cuvinte mișcările stângăcia sa. Spunea că e inconsolabil, oare petele de vin pot fi scoase?

Întâmplarea aceasta fu semnal pentru surarea tuturor. Unii râdeau, alții erau supărați; fiecare după felul său de a fi. Căpitanul Webster strigă primului steward să vadă ce e cu lumina. În același timp încercă să aprindă o brichetă. Când însăfârșit reușe să aprinșe ca la o comandă, toate becurile electrice.

Terminarăm cum dădu Dumnezeu dinei întrerupt, vorbind despre incidentul cu lumina care rămăsese stinsă cam vrea jumătate de minut.

— „Acumulatorii erau în ordine. Peste tot, pe vapor, arseseră toate luminile. Probabil că cineva din eroare stinsese pe cele din sala de mâncare“, raportă stewardul.

Deodată țipă cineva în sală.

— „Dumnezeule! Nu mai am diamantul! Ne căzură, înspăimântați, furculițele din mână și ne uitaram toți la miss Baker, capălită și cu mâinile tremurânde, își pipă-

răcoare. Apoi explică lui Baker compoziția unui cocktail special pentru rău de mare.

Senor Espaso făcea complimente d-soarei Dorothy. Profesorul suga dintr-o costiță de berbec. Eu priviam în sală. Peste tot, chipuri mulțumite și sătule. Orchestra cânta din „Madame Buterfly“.

Deodată se stinse lumina. Brusce, brutal

rochia. Lumea se ridicase mai toată de la mesele celalalte, toți vorbeau în același timp și mulți se apropiară de masa noastră.

— „Vă rog domnilor și doamnelor, așteptați-vă la locurile dv., până se va fi limpede totul“, rugă căpitanul Webster. „Vă rog categoric să nu părăsiască nimeni sala“.

Stewarzii se apropiară de uși, fiind g

ÎMBRĂCAȚI-VĂ
ÎN
CAL. GRIVITEI
119

PRIMA FABRICĂ
AMERICANA
BUCUREȘTI

Costume bărbătești de la	1800	Trenchcoats și
Costume pentru copii	700	Pardesiuri pentru copii de la
Trenchcoats și		2400
Pardesiuri bărbătești	1800	Mantale de dame
		1900

Adio păr alb!
Adio bătrânețe!

cu Regele Vopselelor INSTANTANEU

Vopsiți părul în toate culorile

Lei 80. — Flaconul I

Coafat modern, Manicură, Spălat cu aparat automat, Tuns modern, Tinctură pentru părul cu Henné în toate culorile de specialități, prețuri avantajoase, Casa de încredere.

S. BARASCH

Sfr. Regală 9. Telefon 26/81

Cu începere dela 1 August, rubrica vrea să știu a fost trecută la revista devărul literar și artistic unde citi noștri sunt rugați a trimite pe viitor respondența privitoare la această rub

să nu permită nimănui eșirea. Apoi se adresează tinerei fete:

— „Liniștești-vă miss Baker, poate s'a deschis permoarul și colierul se află acum undeva sub scaunul dv. Sau vi s'a prins în rochie. Mister Baker și cu mine vom căuta. Dați-mi o lampă de buzunar.”

După cinci minute, pline de multă așteptare, cei doi se iviră din nou, cu capetele roșii, fără să fi găsit bijuteria. Miss Baker plângea. Tatăl ei pufăia infuriat pe nări. Webster ceru, ca miss Dorothy, în prezența

primei cameriste a vaporului, să-și facă o percheziție amănunțită a îmbrăcămintei. Lucru ce se făcu numaidecât într-o cameră alăturată. Când se înapoiară, am citit numaidecât, din chipurile lor, că diamantul nu eșise la lumină.

— „Astă-i foarte plăcut” mărâi necăjit Titus Baker. Înghiți de câteva ori în sec, apoi zise, fără să priviască pe Webster:

— „Cum diamantul nu se găsește nicăieri, atunci desigur că a fost furat. Nu văd altă explicație”.

Capul căpitanului Webster se făcu roșu ca moțul curcanului. Tocmai pe vaporul său trebuia să se întâmple, porcăria aceea! Clipele următoare nu lăsară nimic de dorit, în ceea ce privește penibilul. Gândul că hoțul era printre noi, era deprimant.

Nimănui nu-i trăzni prin minte să părăsiască sala. Însfârșit, senior Espaso, mână gâindu-și frumoașa barbă neagră, întrerupse tăcerea:

— „E părerea unui modest laic, d-le căpitan. Ar trebui să se facă o examinare amănunțită a întregii săli, a ghivecilor cu flori, a farfuriilor cu mâncări, chiar și a acelor ce au servit la primul serviciu.

Am citit odată că un inel a fost regăsit într-o pânișoară abia începută, iar o bijuterie de perle într-o portocală. Apoi cred că vorbesc în interesul nostru al tuturor, propunând o percheziție corporală și voluntară. Acest lucru e fatal. Numai ea ne poate însă dovedi nevinovăția, redându-se d-soarei Dorothy diamantul, și d-lui Webster, liniștea. Să ne supunem, fără falsă sensibilitate unei necesități, pe care nu o putem înlătura. Dacă-mi îngăduiți, voi face eu începutul”.

După aceste cuvinte, care pentru majoritatea dintre noi, nu erau decât ecoul propriului îndemn lăuntric, argentinianul s'a dus cu căpitanul și profesorul Henderson într-o cameră alăturată, pe când eu și primul ofițer preluasem controlul sălii.

Nici odată în viața mea nu am tăiat în două atâtea pânișoare, nu am strârmătat atâtia cartofi și nu am împuns atâtea friptură de berbec, ca atunci. O situație pe cât de deprimantă, pe atât de caraghioasă.

Când am terminat, după vreo două ceasuri, nu făcusem nici un pas mai înainte. Diamantul d-soarei Baker rămânea dispărut.

Trecuseră două zile din seara aceea memorabilă. Stăteam cu o carte pe puntea de plimbare, puse la ora aceea, și mă gândiam, că, odată cu sosirea nopții, ajungem la Montevideo, când pasagerii vor părăsi apoi vaporul. Era cu neputință, ca, în această vreme atât de scurtă, să se mai fi putut face lumină în povestea diamantului. Persoanele, care se aflaseră atunci la masa noastră, aveau fiecare altă atitudine. Bătrânul Baker umbla de colo până colo ca un leu infuriat, și nu se mai ivi niciodată cu fiica sa la masa comună. Căpitanul Webster era adânc îndurerat de această pată de rușine, ce apăsa asupra vaporului său. Senior Espaso și frumoașa sa soție, foarte delicată, care părăsiasă numai foarte rar cabina sa, căutau pe cât le era cu putință să consoleze pe Titus Baker și draguța sa fiică. Henderson, profesorul de geologie, pe care chestiunea nu-l interesa, hoinăria alene pe vapor, fumând nenumărate țigări. Ca să îi cinstiți, omul acesta nu-mi era, tocmai simpatice. Era un individ ciudat, țepăn, foarte puțin vorbăreț, cu o pereche de ochelari pe o față de vulpe și cu niște dinți de fiară sălbatică.

Totuș era imposibil să faci vreo legătură între dânsul și diamantul dispărut. Un sgomot mă făcu să ridic capul! Iată, lupus în fabulă!

Henderson purta sub braț o carte groasă, de bună seamă vreo „pravilă” științifică și fără nici o jenă, se așeză lângă mine. O clipă mă privi clipind des din ochii lui strânși, verzi, apoi începu fără vreo tranziție:

— „Mi s'a spus că sunteți un vânător pasionat. E adevărat doctore?”

Negai cu modestie. Nu prea aveam deloc chef să stau de vorbă cu acest om.

— „Ai observat vreodată o nevastăică când chiamă femela?”

Afirmai acest lucru, oarecum uluit.

— „Crezi că ai putea să imiți strigătul acela?”

În loc de răspuns, imitai destul de asemănător ciudatul tipăt fluerat al acestor mici și iuți animale.

Henderson sări fericit în sus.

— „Splendid doctore, splendid. Tocmai așa sueră o nevastăică. Ești un om adorabil! Îți datorez multă recunoștință.”

Nu știam ce să cred de bucuria aceasta neînțeleasă și începui să gândesc, că Henderson se țicnise. Pe când îl scrutam cu o privire îngrijorată, se plecă brusc la urechea mea și îmi șopti:

— „Ce-ai zice, dacă miss Baker și-ar regăsi diamantul? Să nu scoți însă un cuvânt doctore! Știi să taci, nu-i așa?”

Dădui din cap sguduit. Henderson avu un fel de râs de nebun, își luă cartea și dispăru după colț. Rămăsei uluit în urma lui și prin minte îmi juca gândul de a pregăti celula de nebuni de pe vaporul nostru.

Gongul anunță, pent-u a doua oară, lunchul. Tocmai îmi încheiam haina, în fața oglinzii, când îmi bătu cineva în ușă. Spre uimirea mea înăuntru intra Henderson. Părea nervos, însă de altfel în toate mințile.

— „După cum văd, ești gata. Atunci să începem. În cel mult un sfert de oră, totul e gata” începu el.

— „Ce e gata, dragă domnule profesor?” întrebai cu un glas cât mai blând cu putință.

Se știa doar că pe nebuni nu trebuie să-i suresciți.

— „Într'un sfert de oră avem diamantul d-soarei Baker. Adică în cazul, când d-ta vei avea gentilețea să mă întovărășești acum,” îmi răspunse cam nerăbdător.

— „Bun,” gândii eu resemnat și eram foarte curios să văd în ce fel se va exterioriza ideea fixă a lui Henderson. Profesorul mergea înaintea mea, eu îl urmăam ascultător. Când trecurăm pe dinaintea sălii de mâncare constatai că, la masa căpitanului se afla toată lumea, în afară de noi doi. Cai doi Espaso, Titus Baker cu fiica și Webster. Henderson mă duse în partea cabinelor de clasa I. În fața unei uși cu numărul 24 se opri, scoase o cheie din buzunar și mă liniști:

— „Poți să intri fără nicio grijă, e totul în ordine. Căpitanul dv. știe despre ce e vorba!”

Nu e nevoie să mai adaug, că suresciterea mea crescuse la paroxism, între timp. Henderson deschise cabina străină, mobilată cu două paturi și își puse un deget pe buze. Apoi opri ventilatorul al cărui sgomot umpluse până atunci încăperea și îmi șopti la ureche:

— „Acum flueră odată, ca adineaori pe punte.” Ascultai și imitai odată, de două ori, de trei ori, la început mai încet, apoi din ce în ce mai tare sueratul subțire, cu care nevastăica își chiamă femela.

Și iată că acum se întâmplă lucrul cel mai neașteptat și mai de necrezut: mi-se răspunse. Sfios, apoi mai tare răsună șuerul femelii. Tot odată se auzi un zgomot ca și când s'ar fi sgăriat cu unghiile o bucată de lemn.

— „Vezi,” se bucură Henderson, frecându-și mâinile. „În curând punem mâna pe animal, să fii sigur!”

Zicând se lăsă în genunchi, în fața unei mici sofale de stil empire. Auzii sgomotul melodios al resorturilor în spirală și după câteva secunde, profesorul scoase o mică colivie de lemn de sub sofa. Colivia avea găuri.

(Sfârșitul în No. viitor.)

Vilegiatura

EXODUL e în toi. I s'ar putea pretinde orice eroism orașanului: să înnoaie prin praf și prin noroaie, să colecționeze fire de păr din supa dela restaurant, păduchi de lemn din apartamentele cu chirii scumpe, coceni de varză din cutiile de tutun, dar nu i se poate cere să rabde, vara, zăduful dogoritor al străzilor cu asfalt care se topește sub picioare, ca gelatina.

Orașanul, bucureșteanul în special, își pune carnea în saramură, încropește câteva economii și-o șterge englezește la munte sau la mare.

Haide la munte. E răcoare. Dimineața roua strălucește ca tot atâtea boabe de diamant. În fundul curții gospodarului e grădina cu iarbă verde. Lungește-te cu fața'n jos și urmărește neastâmpărul gândacului sprințar care se urcă pe-un fir de iarbă și care, din vârf, te contemplă mândru ca după o ascensiune pe Everest.

De ce-ți este foame toată ziua, de ce te trage la somn, mereu?

Eh, e aerul curat și proaspăt, și tu ești în bune dispoziții.

Haidem la mare. Oh, dar s'au adunat aici parcă toate șatrele de țigani. Pardon. Sunt domni și doamne din lumea bună pe cari soarele i-a prăjit pe-o parte și pe alta, jupindu-i, înegrindu-i, învineșindu-i.

Scumpă doamnă, admiram pe Podul Moșoalei paloarea d-tale de tristă Graziellă. Credeam că suferi din cauza unei grele decepții amoroase.

Te văd aici bronzată și pietroasă, — și-mi pari o Josefina Baker cu năbădăi.

De ce ai poftă de mâncare, de somn, de aventuri galante?

Eh, e marea cu valurile ei, e cerul cu soarele ce arde, este...

Dece, anul acesta, numărul coloniilor școlare de vacanță este împușinat?

A devenit orașul mai frumos? Aerul-i mai curat? Au răsărit, ca'n basme, într-o noapte, grădinile cu arbori și cu flori prin care copiii noștri să sburde, în care să-și desfete ochii și să-și primeniască plămânii?

Nu se gândește nimeni la copii în orașul acesta cu oameni triști, posomorîți și răi, cari totuși au avut o copilărie mai frumoasă și mai fericită decât a acelor cari astăzi, — numai astăzi, — au încă în pupile azurul bolții cerești și al căror suflet este încă neprihănit.

In marile capitale

Clădirea unui mare magazin din Berlin, iluminat în timpul nopții

In toiul căldurilor

APĂRĂTOARE DE MUȘTE

Copilul meu, copilul d-tale, copilul dumnealui, crește ca într-o cazarmă, ca pe-un maidan și ca 'ntr'o pușcărie. Il împresoară ziduri strâmbe, înalte, cenușii, și oameni cu treburi, cu necazuri și nervi, — și copilul nostru nu primește un zâmbet, nu simte mângăierea unei vorbe și-a unei mâni.

Natura, copilul n'o cunoaște decât din cărțile, în care vede un ciobănaș pitic, un crâng smălțat cu flori, o turmă înțeleaptă și-un părau argintat. El e mai poet decât domni cari descriu și cari cântă natura, și bucuria lui ar fi mare dacă ar trăi cât de puțin acolo unde sunt ziduri înalte, unde nu există tramvaie, și unde oamenii nu privesc tot în jos, în pământ.

Coloniile de vacanță oferiau copiilor, câteva săptămâni, un regal sufletesc. Oferiau și puțină înzdrăvenirii lor. Se colorau o brajii palizi ai odraslelor noastre, și sufletul micuț sburda.

Astăzi, foarte puțini copii au prilejul să

plece. Numărul coloniilor e redus. Nu sunt fonduri. Nu sunt fonduri pentru copii. Și copiii vor fi siliți să se prăjiască, să se anemieze și să se plictisiască în orașul trist și urât, cu ziduri mohorâte, cu oameni mohoriți cari, totuși, au avut o copilărie mai fericită.

Ce vor fi, însă, mâine, făpturile de azi, a căror copilărie este atât de sumbră?

ION PAS

Magasinul de cafea
Elita
Cereți numai cea mai bună
cafea „Elita”
Mihrahan Ohanian
Str. Carol 55. Tel. 38/67

Unde mergem ?

TEATRUL CĂRABUȘ reprezintă superbul spectacol „Miss Revista”, de N. Vlădoianu și N. Constantinescu.

PARCUL OTETELIȘANU: „O idee fixă.”
In ansamblu, *Maximilian*.

TEATRUL NOU: „Zvăpăiața” cu Elena Zamora și Lulu Kiriac.

LA TRIANON putem admira un superb film de mare montare.

SELECTUL proiectează o extraordinară lucrare cinematografică.

CINEMA BOULEVARD PALACE reia un minunat film de mare succes.

LA SCALA, în grădina din calea Victoriei, se joacă „Mic și al dracului”, de reputatul **Ion Pribeagu**, obținând un mare succes și un frumos film, iar la sală, pe lângă cinematograful, trupa **Fotino** cu **Tanți Cutava Barozzi**, în „Satirul”.

CAPITOL-UL reprezintă o premieră superbă, care va face senzație.

CINEMA „REX”, proiectează un film de mare fast și lux.

„TERRA” reprezintă cele mai frumoase filme de aventuri americane.

După bacalaureat

Cum se amuză o viitoare studentă, după ce a trecut cu succes prin „căldurile bacalaureatului”

UN LOC DE RECREATIE STRANDUL KISSELEFF

La restaurant.

*Sus: O piramidă
Stânga: O „figură” pe nisip.*

*Sus:
Un grup de
tineri sportivi*

*Stânga:
Vedere gene-
rală spre bazi-
nul mare.*

VALUL

de EUGEN BOUREANUL

IV

De data aceasta — însă — căpitanul vasului e stăpânit de alte griji. Într-una din cabinele vaporului sunt „ei”. I-a luat dintr-unul din porturile meridionale ale Italiei. „El” e un om, care putea fi oricare, de pe fața pământului — „ea?”...

Câte-va zile le-au fost de ajuns să-și răz-bune toate vitregiile împrejurărilor de mai înainte. Și, cu cât se apropiau de țară, cu atât făgăduelile creșteau și nădejdea vremurilor ce și le făgăduiseră odinioară se înrădăcina în inimile lor...

Vasul părea o jucărie neînsemnată în brațele zbuciumate ale celui mai nebun dintre nebuni.

Căpitanul nu se mai gândia de cât... să-l poată ține în stare de plutire. Călătorii păreau nebuni de spaimă. Marinarii își istoviau puterile în luptă cu furia apelor și cu nebunia oamenilor. Trebuiră să le închidă cabinele, din lăuntru cărora se auziau zbierete de fiare, gemete ca de muribunzi, toată desnădejdea mișeliei omești ajunsă în pragul pieirei.

Luca Oancea n'a știut niciodată cum s'a făcut, dar s'a pomenit cu ea lângă dânsul, îmbrățișându-l desperat, acolo, la postul lui de comandă.

— Vreau să mor lângă tine!

Și vasul își urma jocul fantastic, năuc, pe cuprinsurile fără de întinderi ale nebuliei mării.

Ea îl încercuise cu brațele. Căpitanul încercă vre-o câte-va gesturi silnice, dar... deodată, femeia, tipă desnădăjduită. Când se întoarse, în lumina becurilor, care par'că orbiseră și ale de groaza prăpădului din preajmă, Luca Oancea îl zări... pe celălalt. Il privia cu ochi de fiară înjunghiată, cu fulgerări de ură, și răzbuinare. Spunea ceva. O pală de vânt, îi purtă pe la urechi:

— ... Știi de alaltăieri... — apoi cuvintele se pierdură în urlul furtunei și el nu mai zări decât mișcările spasmodice ale feței celui ce vorbea într-una...

Toate acestea durară câteva clipe. Deodată femeia se desprinsese de lângă el și căpitanul o zări prăpăstindu-se spre tribord. Încăleacă balustrada și... Luca Oancea n'avu decât vremea să prindă o poală de vestmânt și... să se rostogoliască amândoi în genuna apelor...

Gândul morții îl fulgeră necrutător. Un val păru că i-o răpește și-i desparte. Într-un gest nervos o cuprinse din nou și acelaș val, îl întoarse izbindu-l de vas. A-meți, dar voința nestrămutată de a o scăpa, îl redăseptă. Nimerise lângă o parimă, de care se prinse desnădăjduit și urlă cât putu:

— Ține-te bine de ea!

Apoi, nu mai văzu de cât o scară scoborându-se... și, valul îl desprinsese din nou, îl învârti de câteva ori, și îl repezi din nou spre vapor. O aripă a roții îi izbi obrazul. O durere grozavă îl săgetă pe de-a 'ntregul. Vasul pieri. Își adună toate puterile, dar... ce înseamnă ua om, în fața răzvrătirii unei mări?

Cel de pe urmă lucru de care și-a dat seama, a fost că... valul îl ducea... Apoi!... Apoi, când și-a venit în fire s'a trezit într-o casă străină, între oameni străini, pe locuri foarte străine.

Capu-i era înfășurat până la ochi. Simția dureri grele. Avea friguri, dar... răzeșul din el biruise și într-un târziu, târziu de tot, când toți ai lui îl credeau mort, înghițit pe vecie de adâncurile mării, în el nu mai era decât un om schilod, cu jumătatea feții boțită, răspuită din aripa roții vaporului... s'a gândit că n'ar mai trebui să o tulbure. Poate... uitase și fusese uitată. Poate era fericită!

A aflat — însă — că divorțase. Și... și povestea s'a încheiat. El și-a pierdut arma.

retrăgându-se în satul de munte în care trăise... până acum.

Și acum... ce mai caută el pe-acî?... Heil! — dar a putut-o uita vre-o dată?

Dar acum? — nu știe nici el. A urmărit-o totdeauna, cu gândul. Totdeauna s'a interesat de ea... Mai fusese măritată odată, după întâmplarea aceea strașnică, din noaptea izbăvirei ei și-a prăpăstuirii lui și... iarăși era liberă. Aflase că venise aici. Și... pe frântura aceasta de stâncă, Luca Oancea se gândește că toate sunt zădărnicii. Nu-l va cunoaște sub înfățișarea asta schiloadă, — sub masca bărbii uriașe încărunțite, dindărățul ochelarilor de soare, care-i acoperiau restul feței.

III.

A întâlnit-o în mai multe rânduri. De câteva ori li s'au încrucișat privirile, dar — tot de atâtea ori — ea și-a întors ochii cu un gest de groază, din care se răsfărgea o tresărire ca stărnită — poate — de-o amintire dureroasă. Si-a dat seama — însă — că sub masca lui, ea nu-l mai recunoștea...

Alcătuise fel de fel de planuri, urzise zeci de posibilități în care... ea l-ar fi putut recunoaște. Toate se destrămaseră. Femeia părea că-l ocolește chiar, mai cu seamă că toți — pe „plimbarea” Tekir-ghiolului, pe plajă, pretutindeni, — îl primeau cu o curiozitate compătimitoare.

Începuse să se vorbească multe, de omul acesta, care se izola de toți și pe care mulți îi văzuseră în multe dați, depărtându-se printre creștele valurilor, până când nu-l mai puteau zări, de cât... ca pe un punct, ori numai ca pe o... presupunere.

Era un înnoțător strașnic. De altfel erau singurele putințe ca s'o poată privi nebănuit. Din valuri poți cerceta ori ce...

Luca Oancea învăluia în priviri din ce în ce mai doritoare, dar și mai resemnate, formele desăvârșite ale trupului aceleia, care-i pare ca un fruct exotic, mustând de un suc minunat sub pielea aurită de cald de soare.

Ar fi vroît să-i vorbească odată, o singură dată, — să-i spună că acest chip hidos de care ea își ferea privirile nu-i decât acel... pe care i-l săruta — odinioară — cu aprinderi de simțuri și cu părăsiri de sine nebu-nești.

Ii lipsia puterea de a înfrunța primele clipe, pe care nu izbutia să și le întrușipeze.

Când a eșit, de dimineață a intrat la cel dintâi bărbier și a cerut să-i taie barba.

— Dar, domnule, — s'a împotrivit omul — barba e în avantajul dumneavoastră!

— Știu, dar... rade-o!

Neîmprejmuită de barbă, rana-i apărea și mai oribilă, — lipsa urechei era și mai vădită.

Luca Oancea s'a privit în oglindă și-a clătinat ușor din cap: jumătatea dreaptă a feței îl îngrozia chiar pe el. Și-a întors apoi chipul încet și în răsfărangerea celor două oglinzi îi rămase profilul stâng, cu liniile lui pure, de plăeș, ușor, foarte ușor alterate de sugerea rănei de pe celălalt obraz.

A ieșit ca și cum l-ar fi alungat cineva.

Cu o zi înainte marea fusese foarte agitată.

Luca Oancea ajunsese pe plaja aproape pustie și avu o tresărire. Cu picioarele scăldate în răscurtarea valurilor prelinse pe nisipul plajei, femeia sta nemișcată, privind cine știe ce în denărtări. Însă oricât de departe, nu se vedeau decât aceleași valuri verzi.

În câteva rânduri, femeia avusese un gest de pornire, ca și cum ar fi voit să se afunde în apă, întru întâmpinarea valurilor îndărjite, dar mereu se oprișe.

În hainele-i, aproape marinărești, Luca Oancea părea cu totul altul. I se părea că întâmplarea îl slujește cum nu se poate mai minunat.

Făcu un ocol larg și începu să se îndrepte spre femeie, privind spre larg. Ea nu-i simți apropierea de cât atunci când Luca ajunsese lângă dânsa.

Tresări. Il privi o clipă mirată, apoi sprincenele i se încetară și pleoanele începuseră să-i bată repede, ca lovită de-o lumină neașteptată.

Luca Oancea se înclină ușor, mereu întors pe jumătate spre ape:

— Văș sfătui, doamnă, să renunțați — ne ziua de azi — la îmbrățișările mării. Eu am cunoscut-o bine odinioară și... știu că trebuie să te ferești de toanele ei! — și încet, foarte încet, începu să-și înfocă chipul în plin spre femeia, care-l țintia cu ochii halucinați. Și Luca Oancea rămase nemișcat în fața aceleia, care se afunda într-o groază de nebiruit. Trupul ei se albise, ca de ceară. Nările îi fremătau, în tremurări din ce în ce mai repezi. Sânii i se ridicau în vâsflări neegale.

Începu să se îndepărteze costis, mișcându-și spasmodic buzele dintre care nu izbutia să scape alt sunet, decât ca un geamăt oftat, o gâlgăire de vorbe sugrumate în gât-lej. Anoi, deodată, se azzvări în curmeziș, depărtându-se spre valurile, care năvăluiau într'un nou pachet strâns de dâmbuiri prăpstuitoare.

Se împletici și șovăi. Sări o clipă în sus, dar un val o isbi în coaste, răsturnând-o, și culcând-o pe coasta lui ca pe un pat, în care o rostogoli de câteva ori. Trupul pieri undi în câteva rânduri, vădind brațele, ori câte o frântură din pielea albă și, apoi, nu se mai văzu decât aceeaș masă verde albastruie, de valuri înspumate, care se întreciocnau îndărjite...

S F A R Ș I T

MIMY CHARLOTTE

SALON DE CORSETE

Depozit permanent cu corsete, centure și soutienenes-gorge.

Executăm: corsete, centuri, soutienenes-gorge din stofă fină, de mătase, brochée, tricot, elastique, etc.

Executăm corsete și centure medicale
Croială ireproșabilă Prețuri convenabile

BUGUREȘTI, I. GALEA VICTORIEI, 42 (pas. Comedia)

Meetingul de aviație din **BRAȘOV**

Majorul Burduloiu pe „Junkers”

Publicul asistent

Jos
In fața
hangarelor

Locotenentul Oprisan
pe avionul său.

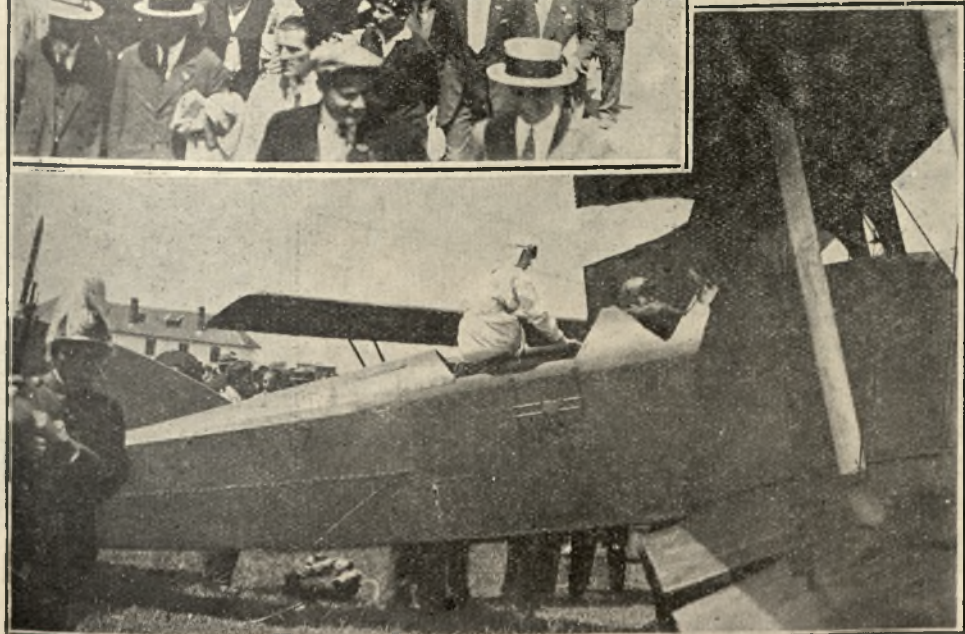
Dra Brăescu înainte
de a se arunca

Controlul parașutei
Drei Brăescu

Stânga: Dra Brăescu se îmbarcă
pentru lansare.

VIA (VENETI

Pe unul din canaleuri.

Cu barca pe canal

*Înainte de aruncarea
cârligelor*

*Dreapta.
Cu pânza întinsă
în plină viteză*

Înapoi

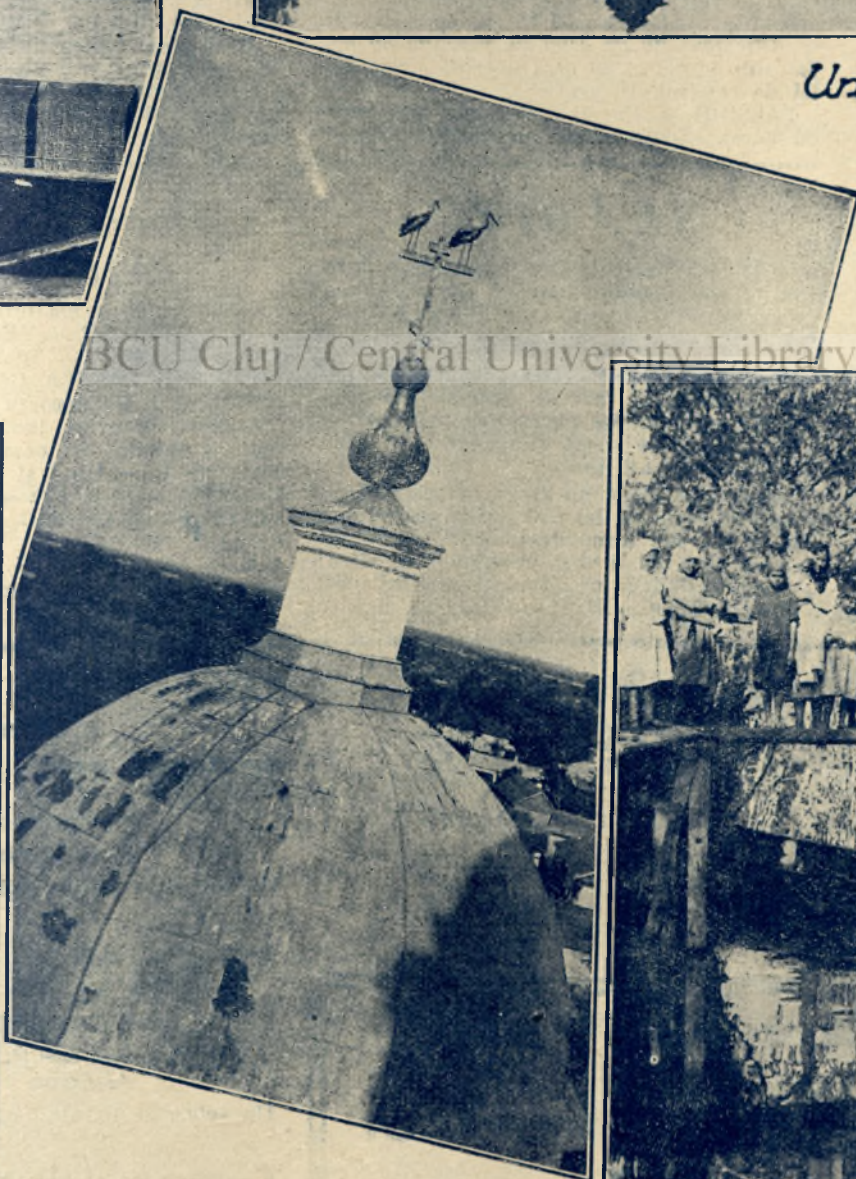
COV ROMÂNIEI)

dela pescuit

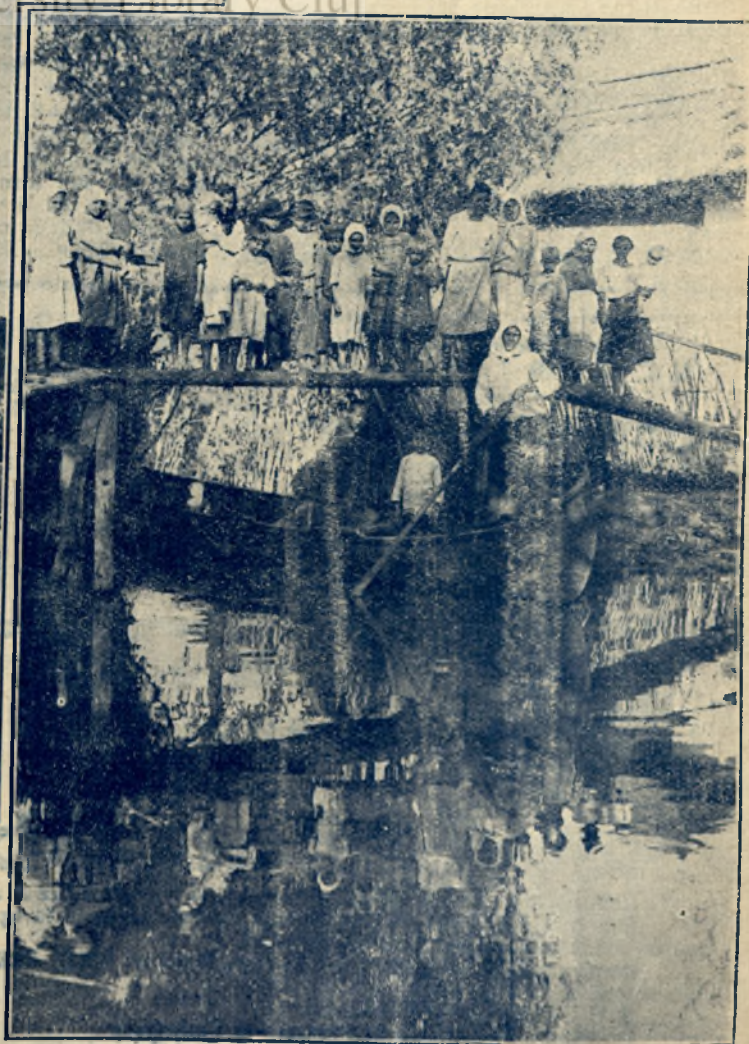

Un pod principal:

*Dreapla.
Un grup de localnici
pe o punte*

*Stânca
Oaspetii verii*

Posta Laurei

SOPHIE LA ROSE: Da, greșeala este a bismuthului din pudră combinat cu sulful din rețetă. Receta ce urmați este pentru coșuri. Întrerupeți. Utilizați crema mea, dar mai întâi faceți o cură de castraveți pe obraz. Adică veți șterge obrazul cu felii de castraveți sau fragi striviți.

Pentru nas, comprese fierbinți și odată pe săptămână alcool pur.

RIETHA: Rețeta cremei Laura o găsești chiar în revista actuală. Cât despre ridurile dela gură, masajii și o cură de îngreșat.

LOLA: Feculente, dulciuri, fricțiuni cu alcool și soutiene, pe măsură, Illiana, făcut de d-na Barbu din str. Podu Elefterie No. 47.

JOSEFINE BAKER: Peciinginea se prezintă cu mâncărime și cojire. Utilizați în cazul acesta: Menthol 1 gr. Zin. oxid. 10 gr. Talc 5 gr. Pp. alb. 2 gr. Lanolină și Vasilină 20 gr.

MICUȚA LOLA. Luați pilule cu gomenol pur și faceți inhalatii cu T-re Eucalipt și Benzoe, părți egale. Cât pentru sora dv., un doctor de urgență.

D-NA ISOLDE: Utilizați laptele de migdale cu care veți șterge obrazul seara cu vată.

Cât despre făina de migdale e f. bună pentru mâini. Cicatricele se atenuează prin îngreșare.

MIA BUZAU: Pentru coșurile ce vorbiți utilizați o cură de purgative lunare, o cură de drojdie de bere și o cură de: Alcool camforat 100 gr. Resorcină 1 gr. Menthol 0,50. Glicerină 20 gr. Sulf. 5 gr. Pentru transpirație badijonări cu soluții de Na boracic și ether.

MICSUNEA: Bune amândouă.

CORNELIA: Vă trebuie băi fierbinți, gimnastică, mișcare multă, pâine și dulciuri de loc.

ASPASIA: Diatermia o face orice institut de frumusețe din Capitală și e singura eficientă.

NOUL ABONAT: Luați Depurativ Richelet sau Sirop Iodotanic.

NADEJA V.: Crema mea cu rețeta din revistă. Ce fel de ochi frumoși veți să ai? Nu pricep.

FANICA C. COMȘLOȘANU: Citiți lămurirea dela 1221 din revistă și veți fi lămurit.

Odată pe săptămână soluția Sabourand.

BĂLUȚA AL II. — Căutați să aveți stomacul regulat, nu vă spălați obrazul cu săpun, nu citiți noaptea în pat, fiți calmă. Utilizați laptele de migdale și ghiață.

Măncați unt și beți lapte mult. Dar mai ales fiți veșnic mulțumită și calmă.

SACOUNTALA. — Măinile le veți spăla cu făină de migdale și apă caldă. Apoi le veți unge cu gălbenuș de ou bătut cu apă oxigenată. Nu eșiți afară cu mâinile de curând spălate. Cât despre culoarea ochilor, din nenorocire știința modernă nu are încă leacul.

LILLI R. — Pentru pistrii: Hidrochinonă 2 gr. Alcool Camforat 100 gr. Glicerină 20 gr. Nu cunosc eficacitatea cremei ce mă întrebați, probabil e bună.

MARCIA BELEȘ. — Orice medic vi-l poate face. N'am ideie de preț însă. Nu vă uimeziți niciodată buzele când mergeți în vânt. Le veți unge cu Ung. cerat labial.

MAICA. — Ceară albă 15 gr. Cetaceum 20 gr. Glicerină 20 gr. Ulei de vaselină 30 gr. Sau unt de cacao 30 gr. Glicerină 15 gr. Ulei de vaselină 15 gr.

SASSO H. — Faceți crema mea fără grijă cu curaj. Dacă adesea proporțiile cremei

variază, amestecul însă e folositor pentru ten.

Veți lua pentru mătrează foi de Jaborandi și le veți macera în alcool. Cu această soluție veți fricționa capul mereu. Și fricțiunile cu benzină sunt bune.

ODETTA. — Ung. emolien va înmuia perfect tenul, dar nu vă va scăpa de coșuri. Cât pentru părul de pe obraz, o pensetă bună și puțină agilitate e minunată.

LICUȚA. — Veți lua cu 10 zile înainte Ovarial Merk câte 2 pilule pe zi în fiecare lună timp de 10 zile.

O DEZOLATĂ DIN GALAȚI. — V'ar face bine băile de nămol din Tekirghiol, sau băi cu sare. Raze electrice deasemenea. Crema ce întrebați e bună, dar nu miraculoasă.

UN OLTEAN. — Vrei ceva pentru creșterea părului? Cum așa? Vrei să crească dar și pe obrazul drept păr des ca pe cel stâng, ori vrei să-l distrugi de pe obrazul stâng? Fii explicit, nu pricep.

CLAUDINA. — Încercați crema mea. Cum se prezintă pecinginea ce o aveți? Cu mâncărime și cojire?

MARY KING. — Veți uda părul cu soluția Eau Salé singură. O găsesc eficiente și nevătămatoare.

P. S. Rog stăruitor pe dragălașele mele cititoare să nu se supere atunci când nu au răspuns în revistă. Nu răspund la c. p. ci numai la scrisori clare concise cu 2 întrebări scrise citeț cu cerneală.

„Realitatea Ilustrată” îmi pune la dispoziție un spațiu f. redus pentru posta Laurei, așa că nu știu cum să impac pe toată lumea. Deci vă rog stăruitor, cât se poate de scurt.

SLĂBIȚI

repede fără pericol, fără regim făcând în fiecare zi sau odată la două zile o baie cu

SEL AMAIGRISSANT CLARKS

(Sare de slăbit)

care reușește întotdeauna a reduce stomacul, șoldurile și face să dispară fără nici un inconvenient tot excesul de grăsime.

Se găsește de vânzare la toate farmaciile și drogheriile din țară.

Important. Dacă nu găsiți în orașul Dvs. trimiteți suma de lei 630 pentru un pachet de 12 băi sau suma de lei 360 pentru un pachet de 6 băi și vi se expediază de către:

Agencia DIXOR str. Principalele-Unite 14, București, Telefon 379/94; 351/19.

Două excursiuni interesante

Prima va avea loc între 6—21 Sept. 1929 în Italia: TRIEST — VENEZIA — BOLOGNA — FIRENZE — ROMA — NAPOLI — POMPEI — INSULA CAPRI — GROTTA POSTUMIA, întoarcerea pe Dunăre.

A doua va avea loc între 26 Sept.—15 Oct. în Spania (cu ocazia expoziției mondiale din Barcelona) și Riviera franceză: VENEZIA — MILANO — GENOVA — BARCELONA — MADRID — TOLEDO — MARSILIA — NIZZA.

A se adresa: Signor A. B. BORGOS, pe adr. d-lui ing. E. Erdés, București, calea Victoriei 168.

NOU!

NOU!

A apărut:

VIATA LUI EMINESCU

EDIȚIA II a

de **G. Galaction**

Un volum de 100 de pagini

8. — lei

VIATA MEA

EDIȚIA II-a

— Povestirea unei țărânci din Rusia — de **Leon Tolstoi**

Un volum de 100 de pagini

10. — lei

Cum am ucis pe Rasputin

EDIȚIA IV-a

de **V. Purișkievici**

Un volum de 120 de pagini

10. — lei

Toate în Biblioteca „DIMINEAȚA”

Se găsesc de vânzare la toate librăriile și chioșcurile de ziare.

Editura „ADEVERUL”, S. A

Ultimul pas în chestiunea atât de acută a
SEXUALITĂȚII
il face

„Instinctul Sexual”
de **Dr. IOSIF WESTFRIED**

Cu o prefață de

Profesor Dr. S. FREUD

Un elegant volum de 230 pagini, cu numeroase planșe și ilustrațiuni. Edit. „Cartea Românească”

Paul Milker
Calea Victoriei 76.
PREZINTĂ
COLECȚIA DE PRIMĂVARĂ
„genti . coliere .
flori . esarfe .

**UN MINUT
ȘI PARUL DE
PRISOS A DISPARUT**

Eau Dixor

Cea mai perfectă specialitate din lume în arta de a face să dispară părul de prisos. Este o apă limpede cu următoarele calități: Ușurința în aplicare, curățenie, economie, eficacitate garantată nevătămatoare.

Părul aspru nu veți reuși a-l distruge decât cu EAU DIXOR recomandat și de lumea medicală.

EAU DIXOR este un miracol.

De vânzare la Droguerii, Farmacii și Parfumerii.

Acolo unde nu găsiți, trimiteți suma de 120 lei și vi se va expedia de către: Agenția „DIXOR” București Str. Principalele Unite 14.

Ceva despre modă

*Pălărie de pai bangkok
cu garnitura identică fu-
larului*

*O superbă rochie de
voile georgette neagră
cu flori galbene*

*Un superb
model de capă
pentru seară*

*Manlou de stofă cu
țular multicolor
pentru după amiază*

*Costum complet pentru călă-
torie, din stofă englezească.*

BCU Cluj Central University Library Cluj

RUDYARD KIPPLING

Cea mai senzatională aventură a celebrului detectiv GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Casa de bani a bancherului Orkney a fost spartă și s'a furat dinăuntru o misterioasă cutiuță de plumb. Intre timp, savanții Asaph și Mygal sunt asasinați. La toate aceste trei fărâdelegi, detectivul Trevor Gex găsește urmele omului mecanic.

Asistentul lui Asaph, doctorul Sikardo-Sind spune lui Gex că cercetările de până acum ale detectivului, sunt pe o cale greșită, deoarece Asaph ar fi reușit să dea viață unui om de metal, pe care l'a numit Ugli.

Yuki, o japoneză trimisă de niște spioni conduși de Igor Khan, să spioneze pe Trevor Gex, deslănușește detectivului că se pregătește o lovitură împotriva aviatorului Dick Randall, care a trecut în sbor Oceanul, din Brazilia în Europa.

Sosise noaptea fatală, în care Igor Khan trebuia să dea lovitură la aerodrom. A doua zi, de dimineață, urma ca Dick Randall să plece tot pe calea aerului înapoi, la Rio de Janeiro, trecând Oceanul fără escale. Pregătirile începuseră de cu seară și toată noaptea hangarul rămase iluminat. Mecanicii forfotiau în toate părțile.

Cum va putea oare să dea Igor Khan o lovitură în aceste condițiuni?

Pe la două noaptea, un automobil-limuzină, cu perdelele lăsate, sosi. Din el descinse nu Igor Khan după cum ne-am fi așteptat ci Fergusson Hogg, pilotul lui Randall.

Fergusson Hogg intră repede în hangar și zise.

— Trebuie să plecăm cu câteva ore mai devreme. Randall e chemat telegrafic în Brazilia și așteaptă în automobil. Scoateți aparatul!

O mișcare febrilă începu în jurul pasărei de metal. Ușile alunecară în șanțurile lor, gura hangarului se deschise haotică.

Printre personalul numeros de pe aerodrom, se afla un mecanic cu fața neagră de ulei care pândia din umbra unei grămezi de bidoane goale.

Acest mecanic se apropie de automobilul cu care venise Fergusson Hogg, observându-l.

Mașina era o limuzină formidabilă, un adevărat salon pe roate, cu perdelele lăsate. Mecanicul veni cu două bidoane de ulei.

Când fu în dreptul ușei mașinei, simulă că se împiedică, dădu drumul bidoanelor, și se sprijini de clanta ușii, care se întredeschise o clipă. În timp ce șoferul sări jos dela volan, înjurând pe mecanicul ce se depărta, ripostând pe acelaș ton.

Avionul fusese scos din hangar și motoarele, puse în mișcare, începură muzica lor vibrantă. Pilotul Fergusson Hogg se afla în avion. Atunci, ușa automobilului se deschise și Dick Randall coborî. El veni spre aeroplan, având figura complet acoperită de casca de aviator. Se sui repede în avion.

În clipa când ajutoarele se dădeau în lături și avionul se urnise, mecanicul cel cu fața plină de ulei negru, se agăță de coada aparatului, sări cu o agilitate extraordinară asupra lui Dick Randall, și din spatele lui, îi smulse casca de aviator de pe cap.

Cei de față, izbucniră atunci într'un mare strigăt de groază, începând să alerge în toate părțile într'o panică de nedescris: *pasagerul din avion nu era Dick Randall, ci Ugli, omul mecanic!*

Avionul pornise încet. În timp ce Ugli, omul de fer, se întorcea spre îndrăznețul mecanic cu pumnul masiv ridicat, aripele aparatului începură să bată văzduhul. Și în clipa când avionul primi astfel o mare impulsie de înălțare, una din aripi izbind în falăirea ei pe Trevor Gex în cap — căci el era mecanicul cu fața neagră de ulei, — detectivul deghizat în mecanic se prăbuși de pe aparat la pământ. Avionul se înclină o clipă, se stabilizează însă îndată și se înalță vertiginos cu omul mecanic, pilotat de Fergusson Hogg.

Îndată, Gex — falsul mecanic — se ridică de jos și alergă spre automobilul condus de Igor Khan, cu care venise Ugli. Zări silueta grea a limuzinei, dispărând după colțul hangarului.

Detectivul sări pe o motocicletă și în timp ce dispărea în noapte, pe urmele automobilului, din hangare fură scoase alte avioane. Doi aviatori se înalță în văzduh, pornind în urmărirea avionului răpit. Dar nici un avion din sistemele vechi, nu putea atinge viteza aparatului inventat de Dick Randall.

Stațiunile de radio transmiseră știri instantanee, tuturor aeroporturilor, să fie arestați pasagerii de pe avionul „Randall”.

După câteva ore, postul din Azore anunță că avionul misterios a fost semnalat la înălțime extraordinară deasupra Oceanului. Avioane americane și, din Europa, înălțară în zori, în frunte cu Dick Randall, ca să-l urmărească, dar avionul răpit avea pe Ugli pe bord, dispăruse în văzduh.

Trevor Gex pornise pe motocicletă, în urmărirea automobilului condus de Igor Khan. La primul viraj însă, mașina coti, ci se sfărâmă în plină viteză de mănunchiu de arbori.

După o jumătate de oră, sfărâmatul mașinei fiind ridicat, Gex putu să constată că Igor Khan nu se afla sub dărâmătură. Automobilul pornise fără șofer.

Desigur că Igor Khan îl lansase pe șos cu cea mai mare viteză, după ce el sări dela volan, și astfel spionul avusese timp să dispară.

Gex se întoarse la aerodrom. Explică Howard, șeful poliției, cele întâmplate.

— Fergusson Hogg a trădat pe Randall. Omul mecanic...

— Un om mecanic a furat avionul Randall? se minună Howard. *Hallo, boy, ai febră, du-te de te culcă!*

— Dar nu l'au văzut toți piloții!...

— Psihoză colectivă!...

Când Gex ajunse acasă, mica Yuki dispăruse și nimeni nu putu spune când undeva plecase.

VIII

HECATOMBA SAVANȚILOR

După ce citi corespondența ce primi Trevor Gex desfăcu ziarele engleze. Și deodată tresări. Pe lângă răpirea avionului lui Randall, cu litere groase, ele anunțau „Mortea misterioasă a d-rului Sikardo-Sind”.

Evenimentele se precipitau.

Hindusul, care fusese foarte afectat de moartea profesorului său, Asaph, fusese internat la un sanatoriu, prezintănd semne de mare surmenaj cerebral. Sikardo fugi însă dela sanatoriu, — când venise probat că el era Trevor Gex, — și în cursul dimineții următoare, trupul său, decapitat, fu găsit la marginea orașului, având toate actele banii în portofel; capul însă nu putu fi găsit.

(Continuare în pag. XVIII-a)

MONT-DORE
FRANȚA

BĂI REPUTATE
ALTITUDINE 1050

vindecă:

ASTMUL
EMFISEMUL PULMONAR
BRONCHIILE
MALADIILE DE GÂT ȘI NAS

INFORMAȚIUNI-DEPOZITUL PRODUSELOR — LA REPREZENTANȚA GENER. B. LAX, Str. BĂȚIȘTEI No. 14, BUCUREȘTI

„Ador România!!“

ne spune marea artistă Marcella Albani

URC nerăbdător scările „Athenée-Palace-ului“. Trimit cartea de vizită și aștept. Un câpșor delicios se arată prin deschizătura ușii.

— „Nous avons travaillé toute la journée et maintenant je suis au lit; venez, s'il vous plait, demain à onze heures. Au revoir, donc, à demain“.

Rămăsei uluit de frumusețea Marcellei. Mulți spun că pe ecran doar maquillajul le face atât de frumoase. M'am convins însă că toate nu-s decât povești. A doua zi, cu toată recomandarea de a o aștepta în hall, eu mă plimb pe couloir. La 11 precis, Marcella Albani îmi spune zâmbind „bon jour“ și mă invită să stăm de vorbă în hall, deoarece vrea să-și ia și dejunul.

Începu să-mi explice cât de mult au lucrat ziua trecută, ca o motivare a amânării vizitei mele, și îmi spuse:

— „Desigur că ați venit pentru un autograf!“

— „Da, pentru un autograf și un interviu“.

— „O, sunt cu adevărat emoționată. Mi-ai spus cuvântul acesta cu atâta gravitate, încât mă simt foarte încurcată“ — și începu să râdă. „Oricum vă stau cu plăcere la dispoziție“.

— „Când ați filmat prima dată și cu ce ocazie?“

— „Urmam Conservatorul la Roma. Arta dramatică m'a atras de mică la Conservator, se dădeau examene din trei în trei luni. La unul din ele, am fost remarcată de d. *Parisch*, proprietarul și directorul casei „*Myriam-Film*“. Am fost angajată de el și dela început mi s'a încredințat un rol principal în „*Lunateca*“. La „*Myriam-Film*“ am mai filmat „*Lupta sufletului*“ și „*Maillet-ul negru*“. De aci am plecat la Torino, unde d. *Ambrosio*, proprietarul casei cu același nume, mă angajă pentru trei filme: „*Fuga mării*“, „*Soful pierdut*“ și „*Potcoava*“.

În 1922, Italia trecea printr-o grozavă criză financiară, care avu repercusiuni și asupra industriei cinematografice. Rămăsesem fără lucru. *Parisch*, îmi propuse să plecăm în Germania, deoarece era convins că figura mea va da o notă originală în patria artistelor blonde. Am fost imediat angajată la „*Niwo-Film*“, unde am turnat „*Destinul femeilor*“, „*Jocul dragostei*“, „*Nebunia pasiunii*“ și alte opt filme, ale căror nume nu mi le mai amintesc. Toți se purtau foarte bine cu mine și-mi spuneau „spaniola“, poreclă intru câțva întemeiați, deoarece tatăl meu e spaniol din Barcelona și mama, doar, e italiancă. Câștigam bine și atunci îndemnați de succesul ne-reprinderii lui Doug și Mary cari fondaseră „*United Artists*“, ne-am hotărât, *Parisch* și cu mine, să fondăm o casă proprie de filme. Astfel a luat ființă casa „*Albani-Film*“, care durează până azi. În noua mea casă am lucrat peste 28 filme“.

— „Care film v'a plăcut mai mult și credeți că v'a lansat?“

— „Dintre cele lucrate la „*Albani-Film*“ cred că a fost „*Fuga din Circ*“ și mai ales „*Ghilotina*“.

— „Din producția generală de filme, și mai ales din cele lucrate în ultimul timp, care v'a plăcut mai mult?“

— „*Dagfin*“ cu Paul Wegener, „*Apus de soare*“ cu Jeanett Gaynor și „*Ben-Hur*“ cu Ramon Novarro. Admir aceste filme, nu numai prin jocul desăvârșit al artiștilor, ci în special pentru minunata lor regie“.

— „Care sunt regisorii cei mai apreciați de dv?“

— „Dintre germani *Lubitsch*, iar dintre

americani *Rex Ingram*, *Raymond Griffith*, dar, mai ales, *Fred Niblo*“.

— „Dar dintre artiști, care v'a plăcut mai mult?“

— „Sărmanul Rudy, era pentru mine artistul ideal“. Și un nor de tristețe trecu pe fruntea frumoasei Marcella. „Ca demn urmaș al lui Rudy, îl consider pe Ramon Novarro, însă ca artistul cel mai desăvârșit al lumii întregi, îl socotesc pe *Charlie Chaplin*“.

— „Dar dintre artiști?“

— „*Greta Garbo* e divină ca femeie, dar ca artistă, o admir pe *Norma Talmadge*“.

— „Despre *Brigitte Helm*, ce părere aveți?“

— „E o copie slabă a *Gretei Garbo*. A voit să facă ceva, dar n'a reușit“.

— „Care sunt preferințele Dv?“

— „În primul rând muzica. Adeseori după o zi întreagă de lucru, oboșită, găsesc recreierea într-o bucată bună din Chopin sau Beethoven. Ador însă muzica italiană și spaniolă. Apoi vin florile și copiii“.

Și cu un zâmbet candid îmi spune: — „Nu râdeți, visul meu, e să am un copil“.

— „Sunteți căsătorită?“

— „Nu, dar voi fi la 29. August. Acum sunt logodită“.

— „Dacă nu sunt prea indiscret...“

— „A, nu interesează, nu ocupă nici o funcție prea însemnată și nici celebru nu este. Menționați, însă, că e german. Devin deci germană și nu-mi pare rău de loc, deoarece consider Germania ca o a doua patrie“.

— „Ați mai fost căsătorită?“

— „Nu, am fost doar logodită cu Jean Bradin, cu care am jucat în câteva filme. Toate actele erau gata și total pregătite ca să ne căsătorim. Dar ne-am dat seama la timp că nu eram unul pentru altul. De altfel lumea m'a mai logodit și măritat de multe ori în viața mea. Numai cu *Parisch* am fost căsătorită și despărțită de vreo zece ori“.

— „Care a fost prima dv. dragoste?“

— „Aveam 14 ani. Iubiam și eram iubită. Totul era pregătite ca să ne căsătorim, căci la noi în Italia fetele se căsătoresc foarte tinere, dar a izbucnit războiul și iubitul meu a căzut pe câmpul de luptă. Pierderea lui a dat vieții mele o pronunțată predispoziție spre melancolie. Îmi place singurătatea și natura“.

— „Care sunt proiectele dv. pentru viitor?“

— „Să filmez, căci e pasiunea mea, să joc teatru și... să am un copil. M'ați rugat să vă spun proiectele mele, sunt sinceră și vi le-am spus, pentru că, repet, visul meu e să am un copil. Un copil frumos și numai unul“.

— „Și copilul dv. ar urma să facă și el artă multă?“

— „Sub nici un motiv, aș prefera orice meserie, numai artist nu. E îndeajuns cât a suferit mama lui. Vedeți, lumea nu știe tragediile ce se petrec în dosul culiselor. Pentru că de multe ori nici cei din apropierea ta nu le știu“.

— „Care sunt impresiile dv. despre România?“

— „Admirabil! Ador această țară pentru că are ceva din patria mea, însoțita Italie. Oamenii vioi și expansivi. Când am fost să filmăm la Moreni, am poposit noaptea la Ploiești. Lumea a aflat acest lucru și a doua zi dimineață a fost nevoie de intervenția poliției, ca să putem pleca, atâta lume ne asedia pentru autografe și ne arunca flori. Țara dv. are femei de o frumusețe rară, cu ochi cari te farmecă“.

— „Dar bărbății?“

— „O, dă-mi voie să nu răspund la asta. Ceeace mi-a plăcut mult, sunt costumele. Cele mai frumoase costume naționale, pe care le-am văzut în viața mea. În altă ordine de idei țara dv. oferă un admirabil teren pentru industria cinematografică și mă miră că până în prezent nu a fost exploatată“.

— „Unde plecați de aici?“

— „Precis nu știu; mi se pare că în Moldova și apoi în munți“.

— „După ce terminați filmul vă întoarceți la Berlin?“

— „Nu, mă duc la Viena, căci sunt angajată pentru un film“.

Consultând colecția „*Realității Ilustrate*“, frumoasa mea interlocutoare, își exprimă în termeni foarte elogioși satisfacția, de a găsi în România o revistă atât de bine organizată, iar la sfârșit îmi spuse:

— „Este occidentală, domnule. Îmi place“.

M'am despărțit de fermecătoarea artistă, cu impresia sigură că țara noastră a câștigat o nouă prietenă în persoana ei.

Și în drum spre redacție, mă urmărește figura cu bucle negre ca abanosul și vocea cristalină care spune:

„Ador România pentru că are ceva din patria mea, însoțita Italie...“

SANDU B. FLOREA

Cărți noi

„PROFILURI ȘI OPERE CONTEMPORANE“ de L. LEONEANU

Sub titlul „*Profiluri și opere contemporane*“, scriitorul *L. Leoneanu* a strâns în volum câteva articole critice și câteva convorbiri literare care constituiesc o prețioasă contribuție întru fixarea aspectelor caracteristice ale vieții culturale de la noi. *D. L. Leoneanu* iubește cartea, se apropie de ea cu dragoste și cu înțelegere. Tânăr și strein de căleneana literară, strein deasemeni de cenaclurile cu interese vari, d-sa nu se crede obligat să asculte decât de glasul unei conștiințe, căreia îi dorim să rămână și deacum încă lo ne'ntinată. Paginile în care se fixează fizionomia scriitorilor dragi d-sale, sunt mărturia unui remarcabil talent de portretist, după cum paginile, în care analizează câteva cărți, dovedesc un spirit critic, deasemeni merituos,

p. a. s.

(Urmare din pag. XVI)

găsit. Cine oare — se întrebau ziarele, — a decapitat pe Sikardo-Sind și în ce scop i-a furat capul?

Cu un taxi, Gex se duse imediat la morgă, după ce luă cu sine pe inspectorul de poliție Howard. Trupul hindusului se afla într-o raclă frigoriferă de sticlă, ca un pește monstruos într'un acvarium prea mic. Detectivul cercetă amănunțit trupul decapitat, care aștepta autopsia.

Se descoperi pe pieptul victimei, clar imprimată cu sânge, *urma mâinei de fier a Omului mecanic!*

★

În acest timp, în odaia dela sanatoriul unde fusese îngrijit Sikardo-Sind, se găsi un memoriu adresat de acesta, Academiei de științe, în care hindusul povestea cum a dat viață Omului mecanic și cum Ugli-mașina a ucis pe savantul Asaph.

Reporterii aflară de existența acestui memoriu. Svonuri ciudate circula cu privire la răpirea avionului lui Randall de către Omul mecanic.

Ziarele începură astfel să vorbiască despre *Crimele Omului mecanic*, unele în ironie, neîncrezătoare, atribuind această poveste minții bolnave a d-rului Sikardo-Sind, altele evocând cu toată seriozitatea, în senzaționalele reportagii, scenele uciderii savanților Asaph, Mygal și Sikardo-Sind, de către Ugli, Omul de oțel. O revistă de știință, publică nu numai fotografia lui Ugli, dar și o schemă a mecanismului său interior!

Savanții fură intervievați și se amestecară în discuție. Știința mondială se împărți în două tabere: una care admitea existența, crimele, fuga și viața proprie a Omului mecanic; alta care susținea că Ugli, Omul-mașină, nici n'a existat, fiind o simplă legendă.

★

Gex oscila între singurele două ipoteze, pe care le credea plauzibile

1. Sau omul mecanic este o marionetă condusă din depărtare prin unde hertziene, radiofonie și televiziune, de către un bandit ce se ascunde undeva, în umbră;

2. Sau omul mecanic nici nu există, dar că, după toată vâlva ce s'a făcut în jurul dispariției lui Ugli, unii criminali sau spărgători, lasă înadins urme de așa natură, încât să se creadă că Ugli a făcut crima sau spargerea. Or, acesta poate să fie și cazul cu răpirea avionului sau cu spargerea dela Banca lui Orkney. Într'adevăr, sub ce altă mască, decât a unui om mecanic, impostorul ce luase locul lui Dick Randall, putea mai bine să rămână necunoscut?

Lui Orkney, Gex îi spunea:

— Poate că spărgătorii au vrut să rădă de poliție, făcând ca pe placa fotografică a aparatului din casa de bani, să se imprime o mască, — masca lui Ugli, a cărui figură au văzut-o în revistele de știință, care au relevat polemica Asaph-Mygal și au reprodus portretul omului mecanic.

— Se poate, răspundea Orkney. Dar pentru aceasta, ar fi trebuit ca spărgătorii să știe dinainte, că în casa mea de bani se afla un aparat fotografic special.

— Poate că au știut, zise Gex. Dovada e că au știut să tae firele avertizatorului sonor; soneria de alarmă a funcționat, când casa de bani a fost spartă?

— Nu.

— Vedeți dar... De altfel, am dat de urmele unui rus, care v'a spionat în prealabil locuința, așa cum a spionat și laboratorul lui Asaph, și care se află amestecat în toate afacerile în care Omul mecanic a lăsat urme.

E un oarecare Igor Khan, fost spion rus... Gex își propune să urmărească pe Igor Khan fără zăbavă; ia aceasta, îl împingea și dorința de a scăpa pe mica Yuki de mânia tătarului. Japoneza nu se mai întorsese acasă și era evident că Igor sau oamenii săi au răpît-o, bănuind, în urma de-

mascării lui Ugli la aerodrom, că ea îi trădează.

Gex simțea acum lipsa micii sale prietene și se gândia cu groază că bandiții au putut s'o ucidă.

Detectivul își jură să nu-și îngăduie o clipă de odihnă, până ce nu va pune mâna pe Igor Khan și pe mașina lui cu chip de om, pentru a salva omenirea de această plagă modernă și pe mica Yuki din mâinile lui Ugli.

Ziarele făcuseră mare vâlva în jurul crimelor Omului mecanic, și afacerea pasiona grozav opinia publică din Occident.

Împărțit în două tabere, publicul discuta această afacere ca o înscenare, pe când alții credeau serios în *viața proprie* a Omului mecanic.

Puțin timp după dispariția Omului mecanic, cu avionul lui Randall, un membru al institutului francez, savantul Bonier, trimise Academiei o comunicare, prin care contesta ipoteza că Ugli, omul mecanic, a putut „să fugă din propria sa voință”.

Ugli, — spunea Bonier ca, odinioară, Mygal, — chiar dacă a existat, nu e o ființă, nici o invențiune nouă, ci un truc perfecționat, o mașinărie, condusă prin radio de un om în carne și oase, care vede prin ea la distanță.

Și savantul ironiza pe cei ce afirmau că

Ugli își trăește viața sa proprie și că îi fost văzut, pe străzile Londrei!

Bonier îndemna pe savanți și toată mea cu bun simț, să pună capăt legendei Omului mecanic.

Dar puțin timp după această ofenă, contra lui Ugli, Bonier fu găsit decapitat în locuința sa dela Paris, iar capul îi sese furat! Se repetase deci tragedia sângeroasă petrecută cu profesorii Asaph și Sikardo-Sind!

Gex alergă la Paris.

IX

O VIZITĂ NOCTURNĂ

Gex se instalează din nou în locuința sa la Paris, dela Bois de Boulogne, regretând că mica Yuki nu era cu el.

Într-o noapte tresări din somn.

Fusese trezit de un zgomot ciudat, neterminat. Deschise ochii; în odaie era be-

Simți totuș apropierea unei ființe o deplasare de aer, de întuneric.

Senzația aceasta nelămurită, era sângeroasă. O senzație misterioasă, care releva prezența în cameră a unei ființe imaginabile.

— Ce cosmar! își zise el

(Va urm)

Cumpărați

NUMAI

BATISTE

MARCA INREGISTRATA

Stop.

PYRAMID

Jocurile „Realității Ilustrate”

Concursul nostru de jocuri originale

SERIA I.

— Soluțiile s'au primit până la 20 Iulie, luându-se în considerație și cele care au sosit cu întârziere.

Rezultatul concursului nostru ne oferă o foarte plăcută surpriză: concurenții ne-au dovedit că în fiecare se ascundea, în stare latentă, o apreciabilă doză de spirit și putere de invențiune, neexploată, încă, până acum, lucru care ne dă speranța că, la un

viitor concurs, vom culege roade și mai satisfăcătoare!

Jocurile cele mai spirituale se vor publica în mai multe numere din cursul lunii a-căsteia, fiind apreciate, prin voturi, de delegații.

Vor avea drept de vot numai cei cari au deslegat toate jocurile și în modul următor: Vor înscrie pe coupon numele autorului

care a făcut cel mai bun joc, din cele trei alăturate mai jos. La fel se va proceda și în numerele viitoare.

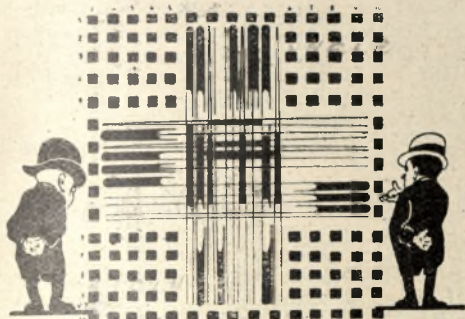
Concurenții, cari vor întruni cele mai multe voturi, vor fi premiați, făcându-li-se și remarcări speciale asupra jocurilor.

În numărul viitor vom da o nouă serie de jocuri originale.

„Joc criptografic”.

(10 puncte)

de Lily Petrescu și V. Turculescu-Craiova

Scris, para langa lui...

ORIZONT: 1) Ceeace distinge pe o persoană. 2) Înțeles, rudă (diminutiv). 3) Pașă turc; Cărcuri de fier. 4) A evidenția. Sfâșiat (anagr.). 5) Povestit; Muza poeziei. 6) A reproduce; Plantă spinoasă. 7) Fierbinte; Arhipelag al Oceaniei. 8) La păsări; Atac (—r). 9) Substanță din coaja unor arbori; Neam. 10) Parte a fizicii.

VERTICAL: 1) Nesimțire. 2) Semn pe unghie; Care se raportă la inteligență. 3) Monedă romană; Nume feminin. 4) Noroi; Alegoric. 5) Culoare; Crestătură în lemn în formă de dinte. 6) Arătate; A însănoși pământul. 8) Carieră (fig.); Iubiți. 7) Fraged; Anulăm. 9) Fugiți; Provincie romană. 10) Caracterul lucrurilor de natură diferită (art.).

„Plicul magic”

(10 puncte)

de Gore Bordea, R.-Vâlcea

— Plicul de mai sus a fost trimis fabricii respective de un comerciant care pretinde că a pus în el o hârtie de 500 lei, *nechităd*. Directorul fabricii însă protestează, spunând că a primit plicul, fără ca să găsiască în el banii.

Pentru că plicul nu se mai păstra, conflictul ar fi fost foarte greu de aplanat, dacă comerciantul nu l-ar fi fotografiat înainte de expediere.

Cum va trebui să procedeze justiția, pentru ca să precizeze dimensiunile reale ale plicului și să vadă dacă hârtia de 500 lei, a putut încăpea în el, fără să fie chităd?

„Silabe încrucișate”

(10 puncte)

de Grigore Romanescu-Strehaia

ORIZONTAL: 1) Calitatea celui plin de spirit. 3) Personajul mitologic al cărui ficat fu devorat de un vultur. 4) Partea frâului ce se pune în gura calului. 6) Colibă de scânduri. 7) Caracterul celor care pot fi cunoscute de toți. 10) Alianță între mai multe state. 11) Belșug (ig.). 12) Oraș în Italia. 13) Ștofă subțire nevărgată. 16) Mărgăritar. 18) Diviziune în armată. 20) Partea fizicii care tratează despre variațiunile atmosferice. 22) Plantă. 23) Boală contagioasă. 25) Fiere. 26) Parte mai întunecată în soare. 27) A roade. 28) Vas. 29) A sprijini pe araci. 30) Negăție. 32) Ceată de călători în Orient. 33) Materie de desvoltat. 34) Textul original al unui act. 35) Separată.

VERTICAL: 2) Propozițiunea enunțată spre a fi susținută. 3) Rege în Alba. 5) Substanță grasă din lână spălată. 6) A agita. 8) Haină purtată de Romani. 9) A tropăi din copite. 13) Poezie tristă. 14) Soliditate. 15) Numeral. 16) Caracterul celor ce pot fi pătrunse de un fluid. 17) Ce ține de o latură. 18) Culoare la cărțile de joc. 19) Prețuri. 21) Metal. 24) Caracterul lucrurilor particulare cuiva. 26) Unealtă. 27) Partea cimpoiului. 28) Vas mai mare decât putina. 29) Năluca. 31) Succesiune de tonuri. 32) Tub întrebuințat în chirurgie. 34) Călugăr ardelen, autorul primei gramatici. 36) Och de lanț.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Septembrie cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerele 32, 33, 34 și 35 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Septembrie 1929.

N. R. — Orice deslegare va fi însoțită de couponul respectiv, purtând mențiunea: „pentru jocuri”.

Cupon pentru jocuri No. 32

Numele și prenumele

Adresa

Frizeria BEER

CALEA MOȘILOR 53

Saloane pentru Domni și Doamne. — Ondulațiuni cu apă și fier
Aranjatul sprâncenelor. — Manicure

CARMOL — ALINĂ — DURERILE DE CAP

S'a deschis vechea Boiangerie și Curățătorie Chimică B. AFTALION

CALEA MOȘILOR No. 160 (colț cu Bulevardul Carol) Tel. 372/59
SUCURSALE: Șerban-Vodă, 11 — Știrbei-Vodă, 55 — Dudești, 29

Se vopsește

fire și stoffe de lână, bumbac, mătase naturală și vegetală, toalete și costume toate cu lorile și din culori închise în culori deschise, paiuri, fetruți etc.

Se curăță

chimic cu desinfectare și desodorizare: haine, rochii, perdele, plușuri, coșvoare, etc. etc. etc.

Se calcă

hainele cu mașinele americane speciale pentru păstrarea fasonului

Orice lucrare se execută în 3 ZILE, Casă fondată în 1891

Deslegătorii jocurilor pe luna Iunie 1929.

Prin tragere la sorți, au câștigat următorii:

Lei 1000: d. Ionel Stănescu, Loco. Lei 500 d. T. Stamate, Brăila. Lei 300: d. Gore Bordea, R.-Vâlcea.

Volumele au fost câștigate de: Andrei M. Sandu, Tulcea; Getta Popescu, Govora; Ștefan C. Vasiliu, Rădăuți; Felicia Ionașcu, Sibiu; Eugeniu Bălănescu, Galați; Virgil Grigoriu, Giurgiu; Vasile Botescu-Vulcana.

Câștigătorii de mai sus, sunt rugați a și trimite de urgență adresele, spre a li se expedia premiile.

CATEGORIA I

(115)

BACAU. — George Kaiserliu, Nathan Engelberg.
BRAILA. — Isac Iosefsohn, T. Stamate.
BUCUREȘTI. — Const. Massu, Elba Laub, Irene D'y, Ionel Pietraru, Victoria Genoveanu, Heraclia Ștefanidis, Ionel Stănescu, Iulius Vainer.
BUZAU. — Trăinel Gh. Roman, Sandu Florea.
CRAIOVA. — Bică Pisosky, Titta Stoiculescu.
CURTEA DE ARGEȘ. — Mișu Ionescu.
DRAGAȘANI. — Mugurel și Lolache Aragon.
FOCȘANI. — Marioara și Ionel Rădulescu, Bibică și Ionel Vlădescu.
GALAȚI. — Macovei Grigoriu, Gh. S. Mihail.
GIURGIU. — Virgil Grigoriu, Gh. Minciulescu, Sichițiu Mircea.
GOVORA. — Sophie Pietraru, Getta Popescu și Ionel Pietraru.
PLOEȘTI. — Maria I. Mănescu.
R.-VALCEA. — Margueritte și Tity Rădulescu, Titus Zorzon, Octavian Tucu, Gore Bordea, Jean și Mișu Constantinescu.
TULCEA. — Andrei N. Sandu.
T.-SEVERIN. — Grigore Timoftescu.
VALCEA (Pietrarii de jos). — Jeanette Pietraru.

CATEGORIA II.

(110—115)

BRAILA. — St. Hacicov, Albert White, Mihail Tudorache, Zarafu Iulian, D. Constantin.
BUCUREȘTI. — Lizica Voineagu, Henry Guliano, Gh. H. Marinescu, V. Petrovici, Fl. Ettinger, Mihail Constantinescu, Alex. Constantinescu, Const. Silconti.
BUZAU. — Lionel D'Ally.
CARACAL. — Victoria Popescu.
CORBEANCA (Ilfov). — Marin Constantin.
FOCȘANI. — Hermann Aurel, Nicolai Iliescu.
GALAȚI. — Șt. T. Ionescu, Eugeniu Bălănescu, Jacques L. Kramer.
HUȘI. — Mihai M. Jecu.
POIANA (Câmpina). — Gh. D. Ionescu.
RADAUȚI. — Ștefan C. Vasiliu.
Tg.-MUREȘ. — Mircea Berindei.
T.-SEVERIN. — Teodor Popescu, Șt. E. Gheorghiu.
VULCAN. — Vasile Botescu.

CATEGORIA III.

(80—110)

BARLAD. — Chicoș Constantin.
BORDEI (Prahova). — Mihail Georgescu.
BRAȘOV. — Ivan N. Alexandru.
BREZOI. — (Vâlcea) Constantin Presbiterianu.
BUCUREȘTI. — Constantinescu Stelian, Lirică Iorgulian, Samuel Schaechter, Carmella Cramer, Samuel Millis, M. Al. Gri-gorescu, Virginia Theodorescu.
BUDEȘTI. — (R. Sărat). Papa St. Costel.
CHIȘINĂU. — Gheorghe Bender.
CLUJ. — Lucica Tripa și Dorina Olariu.
CRAIOVA. — Relu Ionescu.
CONSTANȚA. — Didy Grijdeanu, Stănescu Gh. Nicolae, Ion Theodorescu.
FOCȘANI. — Mimy și Ionel Misailescu.
GALAȚI. — Niță Cotârlici, Rosenblatt Emanuel.
ISMAIL. — Petre I. și Avramescu St.
PADINA (Buzău). — George Titeica.
PECICA (Arad). — Florica și Dimitrie Ardeleanu.

SIBIU. — Felicia Ionașcu.

TG. ȘTEFANEȘTI (Botoșani). — Ștefan Scrumeda.

TITU (Dâmbovița). — Gogu Georgescu și Tany Comănescu.

T. SEVERIN. — Nane St. Gheorghe, Pârjol Gheorghe.

VULCAN. — Traian Bărbulescu, Eustațiu Popescu.

CATEGORIA IV

(50—80)

ARAD. — Paulina Troisi.
BEIUS (Bihor). — Cordoș Octavian.
BISTRITA. — Aurel Moldovanu.
BUCUREȘTI. — Panaitescu Dede, Barder Jean, Petre Rădulescu, Rusescu Ioan, Roșu I. Florian, Traian Bărbulescu, Eustațiu Mărculescu, I. Prunner.
CARANSEBEȘ. — Ioan și Aurel Durain.
CAREI. — Angela I. Ghergariu.
CERNAUȚI. — Lucia Alexandrescu.
CERNA-VODA. — Nea Hărsu.
CRAIOVA. — Aurel Kendeler, Mitel Petrescu.

GALAȚI. — I. Aronovici.

IAȘI. — Herman Louis, C. Arteni.

PATULA (Mehedinți). — Elena Anghene.

PAUNEȘTI (Putna). — Ștefan Popovici.

PITEȘTI. — Gică Mihaescu.

PLOEȘTI. — Fotescu Alexandru.

ROȘIORI DE VEDE. — Traian Periețeanu.

R. SARAT. — Andrei și Ștefan Nedelcu.

SIBIU (Săliște). — Dora Bărsan.

SILISTRA. — Mișu Popescu, Zacu Cuzmanoff.

SULETEA (Tutova). — Ovidius Idriceanu.

TURNU SEVERIN. — Theodor Popescu și Paul Mihailescu.

CATEGORIA V.

(1—50)

ALBA-IULIA. — Anicuța Samdru.
ALEXANDRIA. — Mara și Margareta Constantinescu.
BAILEȘTI (Dolj). — Voiculescu Const.
BISTRITA (Dolj). — Iancu Stănescu.
BOROD (Bihor). — Botiș Alădan.
BOTOȘANI. — Ionescu Ioan, Bercu Gutman.

BRAILA. — Bogdan Marin.

BUCUREȘTI. — Stela N. Marian, Mina Gluekmann, Pozzana Violetta, Dida Dub. Odette Steinbach, Lilly Sodeur, Sofia Leipziger, Carmen Roman, Banu Constantin, M. Z. Dumitrescu, Alexiu Constanța, Robert și Luigi Copelmann, Florian Niculescu, Theodor Paraschivescu, Tiberiu Rossman, Marcel Regenstreif, Marinescu Mircea, N. Orghidan, Ioan G. Craja, Bern-

hard Avramescu, Gilberte Nachmias, I. Botez, David Leipziger, Grigore Florian, A. Kanner.

BUSTENARI. — Olga Gross.

BUZAU. — Irina Tașcu, Costel Precupescu.

CAMPINEANCA (Putna). — Apostol Cris-

tea.

CAMPULUNG (Muscel). — Vâlcu Petre,

Gică Păgădunescu, Vișoianu I. Ivonna.

CARACAL. — I. M. Mihaescu.

CIUCUROVA (Tulcea). — Nic. Husărescu.

CLUJ. — Vanica I. Ilie.

CRISTIOR (Hunedoara). — Leonard Jes-

zenszky.

DOROHOI. — Bercovici Emil, Bernard

Cotter, Pierre Bercovici.

DRACȘENI (Vaslui). — Emanoil Trifan.

DRAGANEȘTI (Dâmbovița). — Mia Mari-

nescu.

FOCȘANI. — Ionel Theodorescu.

GALAȚI. — Leonida Pastramagi, Gh. Mi-

halcea.

CHIRDOVENI (Prahova). — M. Ionescu.

GIURGIU. — Const. Stilla.

HUȘI. — Moritz David.

IAȘI. — Ilie Finkelstein.

ILFOV. — Gore Văleanu.

OCNA DE FIER (Caras). — Margheritte

Bălănescu.

PITEȘTI. — Nella Russu.

PLOEȘTI. — Constantin Hevett, Dora Ște-

fănescu.

ROMAN. — Eleonora Gheorghiu.

ROȘIORI DE VEDE. — Otilia Nanov.

SIBIU. — Cinchină Vasile, R. German.

SOROCA. — I. Z. Vasilache.

ONCEȘTI (Tecuci). — Jenica Vraciu.

STANISEȘTI (Tecuci). — Anton Adrian.

STOROJINET. — Melenca Mihail.

TARASANTI (Hotin) — Directoarea școlii

primare de fete.

TG. MUREȘ. — Tândureanu Vasile.

TECUCI. — Filip Kauffmann,

TULCEA. — Lorescu Nicolae.

T. SEVERIN. — Ioan Drăghicescu, Durak

Ioan.

VLADEȘTI. — Nic. Lungu.

Poșta concursului de jocuri

Corneliu Puțureanu, Mariette Grozeanu, Gh. D. Ionescu, Petre Popescu, Zouis Jeckete, Tity M. Catrinu, Teodor Stamate.

Soluțiile dv. pentru concursul de jocuri s'au primit cu prea mare întârziere, așa că n'au putut fi luate în considerație.

REBUS

Dr. JEAN SEGAL

Specializat la Paris

Boli de Femei-Mamoș

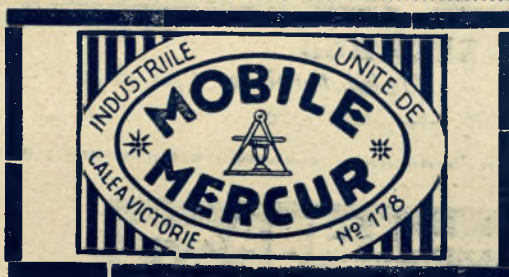
Tratamentul radical al inflamațiilor și scurgerilor vechi prin El ctrotherapie

STR. GENERAL LAHOVARY 12

(Grădina Icoanei)

Consult. 3—6

Telef. 228/22

CEREȚI CAFEA „La Pașa”

SIMON M. ȘIȘMANIAN

BUCUREȘTI

CENTRALA :

Str. Nicolae Șelari No. 4 (fost 25)
Telefon 371/93

SUCURSALE :

Poincaré, 3 (Academiei) Telef....
Strada Carol No. 35
Telefon 371/93

Pregătiți pentru iarnă

curat și eficient Conservele de fructe și legume în renumitele borcane

REX și WECK

Magazinele

J. WAPPNER

București

Centrala: Cal. Victoriei 49

Sucursala: Str. Lipscani 85

La MARE

Patru sirene, frumoase ca poveștile apelor, mulate în tricourile lipite de corpurile fragede, s'au lansat înnot în valurile verzui și au prins în mrejele lor pe bătrânul paznic al farului din port. Vrăstnicul lup de mare, e încântat că a mai putut atrage atenția sirenelor asupra sa. Zâmbește, răsturnat în legănarea bărcii și de mulțumire și-a aprins și pipa lui atât de dragă.

Imensa plajă de nisip, se pretează admirabil la alergări de cai, — dovadă tânăra moștenitoare, în-

tr'un costum ușor de călărie, agitănd cravașa, și pentru alergări de fond. — lucru pe care-l demonstrează bătrânul Don-Juan al plajei, în veșnică alergare după aventuri sentimentale.

Dejunurile în societate, pe terasa restaurantului, în costum de baie și în briza răcoritoare a mării, sunt un adevărat deliciu și fac parte din programul oricărui monden, care „face plaja”.

Iar pe nisipul fierbinte, sunt risipite sute de corpuri omenesti, care, numai cu capul acoperit de câte un „Tommy”, (bereta marinarilor americani), se lasă pradă razelor solare, ce întăresc sângele și bronzază corpul.

CITIȚI

„Radio și Radiofonia“

Așteaptă o doamnă

AȘTEAPTA o doamnă!"

Cu aceste cuvinte Bothfeld, secretarul particular al Doctorului Wolff, păși în fața biroului șefului său. În camera lui de lucru, mare ca o adevărată bibliotecă, Dr. Wolff se afla ghemuit în spatele unor mobile înalte și lucra tăcut și posomorit, accentuând importanța și gravitatea muncii sale. Era proprietarul unei uzine de oțel și semăna cu ea.

Bothfeld știuse prin tactul său, să se facă indispensabil; căci existau și momente când șeful își dădea curs gândurilor intime, momente din cele mai primejdioase pentru raporturile dintre șeful și subalternul său!

Vizita unei doamne, era aci atât de neobișnuită, încât Bothfeld repetă fraza, depunând totdeauna o carte de vizită. Nu direct în fața șefului ci, din prevedere, ceva mai la o parte. Wolff își aruncă o privire spre scrisul mărunț de pe cartonașul alb și silindu-se să aibe trăsăturile feței nemișcate, răspunse foarte încet secretarului:

— „Regret, doamna trebuie să mai aștepte...”

Bothfeld se înclină. Nu în semn de aprobare, ci din supunere, cedând unei voințe de neînvins. După ce înaintă

cățiva pași, i se strigă: „Te rog, în camera cea mică de consiliu”.

Bothfeld conduse pe doamna la locul destinat și-și dădu ostentivitatea să-și învâluie uimirea într-o purtare politicoasă. Dealtfel politețea lui era adevărată, căci doamna aceasta era nu numai neobișnuit de fermecătoare și cu un exterior îngrijit, dar avea și o înfățișare de o remarcabilă distincție, care-i provoca din nou uimirea în jurul acestei vizite.

De ce oare l-o fi vizitând pe Dr. Wolff o doamnă, și în special această doamnă?!

Bothfeld se reîntoarce în biroul șefului și încercă să înlăture această curiozitate, pentru a acorda din nou întreaga sa atenție șefului.

Dr. Wolff nu mai se afla, ca altădată, în ținuta lui obișnuită, ghemuit la birou, ci se rezemase de fotoliu. Această poziție schimbată introduse o pauză în cursul lucrului.

Ca tranziție, Dr. Wolff oferi secretarului său o țigară. Incredibil în sine, și cu un aer de siguranță, că nu va fi rău înțeles, el începu o povestire, cu o satisfacție abia perceptibilă:

— „Vezi, Bothfeld, această doamnă vine la mine la birou pentru a-mi cere o anumită sumă de bani, a cărei valoare n-o cunosc. M'am oferit mai de mult la aceasta și ca atare, nu pot să i-o refuz. După cum e obiceiul femeilor, desigur că și-a fixat o cifră mult mai ridicată decât i-ar trebui în realitate pentru nevoile ei momentane. Și eu nu am nici un interes să-i dau mai mult decât e necesar. Nici un fel de interes. Așa că am s-o las acum să aștepte...”

Dr. Wolff clipi înăpoia fumului gros al țigării sale și evitând privirea lui Bothfeld adăugă:

— „...În primele cinci minute de așteptare, va se afla liniștită, sigură de biruință, în aceeași bună dispoziție — sigură de satisfacerea cererii, cu care a venit — pe care ai putut-o constata după exteriorul ei, ce radia o bucurie nemărginită. După alte cinci minute ochii ei strălucitori, vor privi mult mai liniștiți, aranjamentul, desigur, foarte corect, din camera de consiliu. Ea nu se va putea sustrage influenței serioase a obiectelor și ornamentelor grave, scumpe și simple. Gravurile mari în aramă, îi vor aminti de uzinele mele de oțel și de pozițiunea mea și atunci încep să devin pentru ea marele om de afaceri și organizator. Ea își va închipui ceea ce voia să-mi spună și va reduce suma cu o treime...”

Dr. Wolff se ridică încet și se îndreptă fumând spre fereastra biroului, apoi începu să se plimbe în sus și în jos, cu pași mici, liniștiți dar întrerupți din când în când. Bothfeld nu cuteza să se miște, urmărind cu încordare mișcările neobișnuite ale șefului său. Într'un anumit fel, era împotriva lui și de aceea arăta o prudență îndoită înaintea oricărui gest și răspuns.

— „O voi lăsa să aștepte și mai mult. Acum s'a împlinit un sfert de oră. Ea șade în camera neplăcut de liniștită, care o face să simtă într'un chip străin, rece și vădit capacitatea uriașă a unor anumiți oameni. Își va scoate pudriera din poșetă, se va uita în oglindă și va constata că astăzi nu arată bine. Și atunci va reduce suma în chestiune încă o jumătate. E o artă să știi să aștepți, o artă pe care femeia dă sigur nu o cunoaște.”

Și dacă ți-aș spune acum: — „Bothfeld, treci dincolo și poartă-te-o pe doamna aci!” ea ar veni la mine cu pași neobișnuit nervoși.

La mine, pe care mă va ruga numai pentru un sfert din suma, care se gândise la început...” Bothfeld trecu în camera de consiliu. Doamna tocmai închidea grăbită capacul pudrierei. Ea se ridică. Bothfeld observă lămurit că mișcările ei erau mai neliniștite ca înainte și nu-și putu stăpâni admirația pentru preciziunea și siguranța prevederilor D-rului Wolff.

El însuși se simți însă nefericit, lipsit de orice putere, în fața acestei femei și dușman al șefului său. O văzu intrând în imensa cameră de lucru, în care Dr. Wolff sta ghemuit la birou în ținuta obișnuită și închise încet ușa.

Se făcuse amiază și personalul părăsise birourile pentru a lua prânzul la restaurantul, din ultimul etaj al clădirei.

Și el trebuia să plece la masă. Totuși, se afla pe loc, nemișcat, apoi, deschise cutia de țigări, numai pentru a face ceva, se jucă automat cu țigările din cutie, și așteptă nervos, dar hotărât. Își frământă mîntea, gândindu-se în ce mod ar putea intra într-o convorbire cu doamna, dar nu găsi nici o punte de legătură între el și vizitatorul D-rului Wolff.

Desigur acesta ar fi găsit imediat un mijloc și Bothfeld îl recunoscu din nou — cu oarecare amărăciune, — inferioritatea față de șeful său.

Deodată se deschise ușa în care apărură doamna și D-rul Wolff. Coridorul între timp se golise cu desăvârșire de vizitatori. Bothfeld sta în fața femeii așteptată cu atâta încordare și simți în creier o adâncă lovitură, dându-și seamă de imposibilitatea de a se apropia de dânsa. Doamna se apropie de el, întrebându-l prietenos:

— „Vă rog, n'ați putea să-mi spuneți unde aș putea să iau o apropiere masa?”

— „Cu plăcere, Doamnă; în ultimul etaj al acestei case este un restaurant. Mă pregăteam tocmai să mă urc și eu și dacă-mi permițteți, vă voi conduce cu plăcere!”

Își regăsise, pentru ea, tonul lui corect, de altădată și ea prin bucurioasă să fi însoțită.

După ce luară masa împreună și-și aprinseră câte-o țigară la cafea, ea zise:

— „Mi-ați vorbit în timpul mesei, poate fără nici o intenție, cu o convingere însușită, despre activitatea considerabilă a D-rului Wolff”

Desigur, Dr. Wolff nu mai are nevoie ca cineva să țină la el. Totuși, poate că odată veți avea nevoie și de aceea țin să vă atrag atenția, d-voastră ca secretar particular, asu

pra unei anumite neîndemânări și incapacități a șefului d-voastră. Nu știu, dar poate că odată vă va fi de folos.” Bothfeld ascultă cu atenție și își stăpâni orice manifestări, de teamă să nu întrerupă printr'un răspuns sau vreun gest stângaciu lămuririle femeii.

— „Am venit astăzi la Dr. Wolff, din nevoia de a avea o anumită sumă de bani. Este întâia oară, că mă folosesc de o obligațiune, pe care el o are către mine din unele împrejurări anterioare. Nu mai mergea altfel. Stam așa dar în camera de consiliu... și el mă lăsa să aștept. Primele cinci minute mă lăsară indiferentă, în aceeași dispoziție cu care venisem. În cele

cinci minute, care urmară, mă uitai în cameră... văzui gravurile în metal, produsul unei munci deosebite, liniile superbe și frumoase ale lucrării... creată pentru un spirit înzestrat cu mai multe calități și mai mult curaj decât ceilalți. Mi-am închipuit atunci modul cum aş apare în fața lui, ca depinzând de un bărbat, eu o femeie, care depind de mine. Și atunci am dublat suma ce-mi propusesem să-i cer.

Apoi, am continuat să aștept liniștită. În timpul acestei așteptări, m'am gândit că i-ar fi totuș posibil ca după un sfert de ceas să vie dintr'un consiliu, pentru o clipă, ca să-mi strângă măcar mâna. Ceva putea fi făcut și pentru mine după un sfert de ceas ! !

Dar el m'a lăsat să aștept.

Atunci, de plictiseală, mi-am scos din buzunar cutia de pudră, m'am privit în oglindă și-mi dădui seama că astăzi arăt în special foarte bine. Pe de altă parte, îmi închipuiam figura lui neîngrijită și stoarsă de amărăciune și când închideam ca-

pacul cutiei de pudră, în clipa când ați venit spre mine, tocmai m'am hotărât deodată să măresc de patru ori suma de bani pe care voiam să i-o cer. Și acum spuneți-mi, șeful d-voastră nu s'a arătat oare un rău psiholog lăsându-mă să aștept ? !

Bothfeld privi prin fereastra înaltă spre o mulțime confuză de case mici și mari, și murmură fără convingere :

— „Nu știu”.

Desfacerea exclusivă a produselor

Fabricei de lingerie „REGELE CĂMAȘILOR”

Cămăși, pijamale de poplină și zefir prima calitate, deseneuri ultra-moderne, indispensabili, chiloși, crolală ireproșabilă de poplină și zefir cu metru; Cravate, batiste, giucere, jartiere, bretele, ciorapi și alte articole bărbătești.

Confectionăm lingerie după măsură cu materialul clienților

PREȚURI EXCEPȚIONAL DE EFTINE

La „GHEMUL ROȘU”, Str. Lipscani, 19 (vis-a-vis Hotel Carol)

A apărut în Editura „Cugetarea”

CIMENTUL

Roman de FEDOR GLADKOV

Scriș de un talentat autor al regimului sovietic și în care e descrisă viața actuală a Rusiei, romanul acesta e citit pretutindeni cu cel mai mare interes

SUBLIME

LOTION DE BOTOT

LOȚIUNE FĂRĂ PETROL OPREȘTE IMEDIAT CĂDEREA PĂRULUI

SUBLIME

SE VINDE

flaconul mic Lei 130

„mare” 195

la Parfumerii
Droguerii și
Farmacii

Concesionarul produselor

BOTOT

B. LAX Str. Batșie 14 București

REALITATEA

ilustrată

BCU Cluj / Central University Library Cluj

F a r m e c

JOAN CRAWFORD, celebra vedetă de cinematograf...